RETTENS DOM (Første Afdeling)

18. marts 2009*

I sag T-299/05,

Shanghai Excell M&E Enterprise Co. Ltd, Shanghai (Kina),

Shanghai Adeptech Precision Co. Ltd, Huaxin Town (Kina),

ved solicitor R. MacLean og avocat E. Gybels,

sagsøgere,

* Processprog: engelsk.

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået af avocat G. Berrisch,

sagsøgt,

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved K. Talabér-Ritz og E. Righini, derefter ved H. van Vliet og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om annullation af artikel 1 og 2 i Rådets forordning (EF) nr. 692/2005 af 28. april 2005 om ændring af forordning (EF) nr. 2605/2000 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i bl.a. Folkerepublikken Kina (EUT L 112, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili (refererende dommer), og dommerne F. Dehousse og I. Wiszniewska-Białecka,

justitssekretær: fuldmægtig K. Pocheć,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. maj 2008,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

A — *Den oprindelige undersøgelse og den oprindelige forordning*

1 Den 27. november 2000 udstedte Rådet forordning (EF) nr. 2605/2000 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Republikken Korea og Taiwan (EUT L 301, s. 42, herefter »den oprindelige forordning«).

2 I forbindelse med den undersøgelse, der resulterede i udstedelsen af denne forordning (herefter »den oprindelige undersøgelse«), undersøgte Kommissionen bl.a., om importen fra disse tre lande til Det Europæiske Fællesskab af visse elektroniske vægte med en kapacitet på 30 kg og derunder til brug i detailhandelen, med digital angivelse af vægt, stykpris og salgspris (eventuelt forsynet med en anordning til udskrivning af disse oplysninger) (herefter de »elektroniske vægte«), var genstand for dumping.

3 For så vidt angår Kina besluttede tre eksporterende producenter at samarbejde i forbindelse med undersøgelsen, og de blev indrømmet individuel behandling. Disse tre selskaber anmodede om at blive undergivet markedsøkonomisk behandling i overensstemmelse med artikel 2, stk. 7, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 905/98 af 27. april 1998, som berigtiget (herefter »grundforordningen«). Rådet var dog af den opfattelse, at betingelserne i denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra c), ikke var opfyldt, og anmodningen blev afvist. Følgelig måtte de kinesiske eksporterende producenters eksportpriser sammenlignes med en normal værdi fastsat for et referenceland med markedsøkonomi i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 7 (betragtning 45-48 og 52 til den oprindelige forordning).

4 Institutionerne var af den opfattelse, at Indonesien var det tredjeland med en markedsøkonomi, som var bedst egnet med henblik på fastsættelsen af den normale værdi (betragtning 49 og 50 til den oprindelige forordning). Denne værdi blev derfor fastsat i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 2 og 3, på grundlag af de normale værdier, der var fastsat for en indonesisk virksomhed, nemlig PT Toshiba TEC Corporation Indonesia (herefter »Toshiba Indonesia«) (betragtning 53 til den oprindelige forordning).

5 Rådet sammenlignede den normale værdi med eksportprisen ab fabrik og i samme handelsled**,** hvilket gjorde det muligt at påvise, at der forelå en dumpingmargen for de tre omhandlede eksporterende producenter fra 9% til 12,8% (betragtning 58 til den oprindelige forordning).

6 I betragtning af alle de andre kinesiske eksporterende producenters lave samarbejdsniveau blev restdumpingmargenen fastsat til den højeste individuelle dumpingmargen, der var fastsat for en enkelt type af en elektronisk vægt fremstillet af de samarbejdsvillige selskaber, nemlig 30,7%.

7 Følgelig pålagde den oprindelige forordnings artikel 1, stk. 2, de tre samarbejdsvillige kinesiske eksporterende producenter individuel antidumpingtold på højest 12,8%, og på 30,7% til alle de andre kinesiske selskaber.

B — *Proceduren for den fornyede undersøgelse*

8 Sagsøgerne og de hermed forbundne selskaber Shanghai Excell M&E Enterprise Co. Ltd (herefter »Shanghai Excell«) og Shanghai Adeptech Precision Co. Ltd (herefter »Shanghai Adeptech«) fremstiller elektroniske vægte i Kina. Shanghai Excell og Shanghai Adeptech påbegyndte eksporten af elektroniske vægte til Fællesskabet i juni 2003. De blev pålagt en antidumpingtold på 30,7%.

9 Sagsøgerne indgav til Kommissionen en anmodning om en fornyet undersøgelse af den oprindelige forordning i deres egenskab af »nye eksportører« som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 4. De gjorde gældende, at de ikke havde eksporteret elektroniske vægte til Fællesskabet under den oprindelige undersøgelsesperiode, dvs. fra den 1. september 1998 til den 31. august 1999 (herefter »den oprindelige undersøgelsesperiode«), og at de ikke var forbundet med nogen af de eksporterende producenter af varen, som var omfattet af de omhandlede foranstaltninger.

10 Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1408/2004 af 2. august 2004 om indledning af en fornyet undersøgelse (»nye eksportører«) af Rådets forordning (EF) nr. 2605/2000 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte

med oprindelse i bl.a. Folkerepublikken Kina, og om ophævelse af tolden for så vidt angår importen fra to eksportører i dette land og om at gøre denne import til genstand for registrering (EUT L 256, s. 8) indledte Kommissionen den fornyede undersøgelse for så vidt angår sagsøgerne. Antidumpingtolden på 30,7% på deres elektroniske vægte blev suspenderet, og Kommissionen pålagde toldmyndighederne at træffe de nødvendige foranstaltninger for at registrere importen af disse vægte. Registreringen skulle ophøre ni måneder efter den dato, hvor forordning nr. 1408/2004 trådte i kraft.

11 Den 23. februar 2005 fremsendte Kommissionen en skrivelse til sagsøgerne, hvori den anførte begrundelsen for, at den påtænkte at indrømme dem individuel behandling og pålægge dem en antidumpingtold på 54,8%. Ved skrivelse af 7. marts 2005 gjorde sagsøgerne indsigelser mod Kommissionens stillingtagen.

C — *Den anfægtede forordning*

12 Den 28. april 2005 udstedte Rådet forordning (EF) nr. 692/2005 af 28. april 2005 om ændring af forordning (EF) nr. 2605/2000 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i bl.a. Folkerepublikken Kina (EUT L 112, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

13 I den anfægtede forordning bekræftede Rådet, at sagsøgerne var nye eksportører som omhandlet i artikel 11, stk. 4, i grundforordningen (betragtning 9-11).

14 Rådet fastslog, at da sagsøgerne var etableret i Kina, skulle den normale værdi som i den oprindelige forordning fastsættes i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), idet sagsøgerne ikke opfyldte de to første kriterier i denne

forordnings artikel 2, stk. 7, litra c), og der følgelig ikke forelå markedsvilkår for så vidt angår disses fremstilling og salg af elektroniske vægte (betragtning 12-26). Rådet fandt imidlertid, at sagsøgerne opfyldte betingelserne for individuel behandling, som omhandlet i grundforordningens artikel 9, stk. 5 (betragtning 27 og 28).

15 Som i den oprindelige forordning beregnede Rådet den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tilsvarende land, dvs. Indonesien. Den normale værdi blev beregnet på grundlag af de af Toshiba Indonesia fremlagte oplysninger.

16 Rådet sammenlignede den normale værdi og eksportprisen ab fabrik og i samme handelsled og tog i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 10, hensyn til forskelle, der påvirkede priserne og sammenligneligheden heraf (betragtning 42-45). Endelig sammenlignede Rådet den afvejede gennemsnitlige normale værdi for den omhandlede vare med den afvejede gennemsnitlige eksportpris og fastslog, at der forelå en dumpingmargen på 52,6% (betragtning 55 og 56).

17 Følgelig pålagde den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 1, en antidumpingtold på 52,6% af sagsøgernes import til Fællesskabet.

18 Efter den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 2, blev told til den samme sats med tilbagevirkende kraft pålagt import, der var registreret i overensstemmelse med artikel 3 i forordning (EF) nr. 1408/2004. Sagsøgerne blev således pålagt en told på 52,6% fra august 2004. Endelig blev toldmyndighederne i henhold til den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 2, pålagt at ophøre med at registrere importen fra sagsøgerne.

19 I overensstemmelse med den anfægtede forordnings artikel 2, trådte forordningen i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, dvs. den 4. maj 2005.

20 Den told, der blev indført ved den oprindelige forordning, som ændret ved den anfægtede forordning, udløb den 1. december 2005 i overensstemmelse med grundforordningens artikel 11, stk. 2. Efter offentliggørelsen af meddelelsen om udløb af antidumpingforanstaltninger fremsatte producenterne i Fællesskabet ikke en anmodning i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, om en fornyet undersøgelse af de foranstaltninger, der udløb.

Retsforhandlinger og parternes påstande

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 26. juli 2005 har sagsøgerne anlagt denne sag.

22 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 18. november 2005 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. Denne anmodning om intervention blev taget til følge ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Afdeling den 12. januar 2006.

23 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet tilknyttet Første Afdeling, hvorfor den foreliggende sag er blevet henvist til denne afdeling.

24 Den 19. marts 2008 har Retten, som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er omhandlet i artikel 64 i Rettens procesreglement, anmodet

parterne om skriftligt at besvare visse spørgsmål og fremsende bestemte dokumenter. Sagsøgerne har fremsendt deres besvarelser inden for den fastsatte frist.

25 Ved skrivelse af 15. april 2008 oplyste Rådet Retten om, at det ikke var i stand til at efterkomme disse anmodninger, da visse af de anmodede dokumenter var fortrolige, og at Kommissionen under alle omstændigheder havde dem i hænde. Desuden gjorde Rådet gældende, at sagsøgerne ikke længere havde søgsmålsinteresse.

26 Ved kendelse af 7. maj 2008 pålagde Retten i henhold til procesreglementets artikel 65, litra b), artikel 66, stk. 1, og artikel 67, stk. 3, andet afsnit, Rådet og Kommissionen at fremlægge visse af de anmodede dokumenter og vedlægge visse forklaringer hertil, idet den sikrede, at disse ikke på dette tidspunkt ville blive videresendt til sagsøgerne. Rådet og Kommissionen efterkom dette krav inden for den fastsatte frist. De gjorde imidlertid gældende, at disse dokumenter blev anset for strengt fortrolige, i det omfang de indeholdt handelsmæssigt følsomme oplysninger vedrørende Toshiba Indonesia.

27 På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten (Første Afdeling) at indlede den mundtlige forhandling.

28 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet den 20. maj 2008.

29 Under retsmødet gav sagsøgerne deres tilsagn til, at Retten i givet fald anvendte de oplysninger, der var indeholdt i de dokumenter, som Rådet og Kommissionen anså for fortrolige, og som de ikke havde fået videresendt, hvilket blev tilført retsbogen. Retten

fandt imidlertid, at der kun til brug for denne dom var behov for at anvende de oplysninger, som sagsøgerne havde fået tilstillet.

30 Sagsøgerne frafaldt endvidere under retsmødet deres niende anbringende vedrørende en fejl i den anfægtede forordning i forbindelse med deres identifikation, hvilket også blev tilført retsbogen.

31 Endelig blev det under retsmødet klart, at de dokumenter, sagsøgerne havde fremsendt til Retten efter dennes anmodning af 19. marts 2008, ikke var de dokumenter, der var anmodet om. Rådet anmodede om tilladelse til at fremlægge en genpart af disse dokumenter, som er en del af de administrative sagsakter, og som sagsøgerne videregav til Rådet i forbindelse med den undersøgelse, som ledte til udstedelsen af den anfægtede forordning. Sagsøgerne gjorde indsigelser mod en sådan indlevering, hvilket blev tilført retsbogen. Retten fastsatte en frist for sagsøgerne til at afgive deres bemærkninger vedrørende de omhandlede dokumenter og den eventuelle tilføjelse heraf til sagsakterne.

32 Den 30. maj 2008 fremlagde sagsøgerne deres bemærkninger til de i ovenstående præmis omhandlede dokumenter og gentog deres indsigelser mod tilføjelsen heraf til sagsakterne. Retten fandt, at Rådets indgivelse af de omhandlede dokumenter blot udbedrede den fejl, som sagsøgerne begik uforsætligt eller forsætligt, men var ikke desto mindre af den opfattelse, at dokumenterne skulle tilføjes sagsakterne.

33 Den 6. juni 2008 indgav Rådet til Rettens Justitskontor en berigtigelse af de oplysninger, det havde fremsendt til Retten som følge af Rettens kendelse af 7. maj 2008. Ved skrivelse af 6. juni 2008 oplyste Kommissionen Retten om, at de forklaringer, den havde afgivet, som følge af den nævnte kendelse skulle ændres i lyset af Rådets berigtigelse.

34 Den 10. juli 2008 afgav sagsøgerne deres bemærkninger til den omhandlede berigtigelse.

35 Den 24. september 2008 blev den mundtlige forhandling afsluttet.

36 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres for så vidt angår sagsøgerne.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

37 Rådet har, støttet af Kommissionen, i sine skriftlige indlæg nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

38 I skrivelse af 15. april 2008 har Rådet nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at det ikke længere er fornødent at træffe afgørelse, da sagsøgerne ikke længere har søgsmålsinteresse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Påstanden om, at det ikke længere er fornødent at træffe afgørelse

A — *Parternes argumenter*

39 Rådet har gjort gældende, at sagsøgernes elektroniske vægte ikke var omfattet af nogen antidumpingtold fra udløbet af den oprindelige forordning den 1. december 2005. Desuden fremgår det af de oplysninger, der er indhentet fra medlemsstaterne, dels at disse har opkrævet meget ringe beløb som følge af den antidumpingtold, der var pålagt ved den anfægtede forordning, dels at disse beløb ikke var betalt af sagsøgerne, men af importører, som ikke var forbundet med sagsøgerne.

40 Rådet er på denne baggrund af den opfattelse, at en annullation af den anfægtede forordning ikke vil have nogen retsvirkninger for sagsøgerne, som følgelig ikke længere har en interesse i at fortsætte nærværende sag.

41 Sagsøgerne finder, at Retten ikke bør behandle Rådets argumentation, da den er fremsat for sent. Desuden har de bekræftet, at de ikke har betalt antidumpingtold af et sådant omfang, som den anfægtede forordning foreskriver. De har imidlertid anført, at det forhold, at deres elektroniske vægte i en periode på næsten fem måneder var omfattet af en meget høj antidumpingtold, har medført, at deres markedsføringstiltag i Europa slog fejl, hvilket er den nøjagtige forklaring på, at deres importører kun blev opkrævet en ringe del af antidumpingtolden. Sagsøgerne har endvidere understreget, at de fortsat har søgsmålsinteresse, da de som led i et efterfølgende søgsmål om ansvar har til hensigt at påberåbe sig, at den anfægtede forordning er ulovlig.

B — *Rettens bemærkninger*

42 Da betingelserne for at antage en sag til realitetsbehandling, herunder spørgsmålet om, hvorvidt der mangler søgsmålsinteresse, er ufravigelige procesforudsætninger, påhviler det Retten af egen drift at efterprøve, om sagsøgerne har en retlig interesse i, at den anfægtede beslutning annulleres (Rettens kendelse af 10.3.2005, forenede sager T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, T-245/00 — T-248/00, T-250/00, T-252/00, T-256/00 — T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, T-274/00 — T-276/00, T-281/00, T-287/00 og T-296/00, Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 787, præmis 22). Følgelig skal Rådets argument behandles, uden at det er fornødent at tage stilling til, hvorvidt det er for sent fremsat.

43 Det bemærkes herved, at en sagsøgers søgsmålsinteresse for så vidt angår sagens genstand i henhold til fast retspraksis skal foreligge på tidspunktet for sagens anlæg, idet sagen ellers afvises. Sagens genstand skal, ligesom søgsmålsinteressen, bestå indtil retsafgørelsen, idet det ellers findes ufornødent at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan bibringe parten en fordel (jf. Domstolens dom af 17.4.2008, forenede sager C-373/06 P, C-379/06 P og C-382/06 P, Flaherty m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 2649, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

44 I denne sag havde sagsøgerne ifølge Rådet på tidspunktet for indgivelsen af stævningen en søgsmålsinteresse, som de efterfølgende fortabte, da de fra udløbet af den oprindelige forordning, og følgelig den anfægtede forordning den 1. december 2005 ikke længere kan drage nogen fordel af en eventuel annullation af den anfægtede forordning, dels fordi forordningen ikke længere finder anvendelse på deres eksport til Fællesskabet, dels fordi sagsøgerne, som ikke tidligere havde betalt antidumpingtold i henhold til forordningen, ikke som direkte konsekvens af en annullation vil få tilbagebetalt et beløb.

45 På baggrund af omstændighederne i denne sag kan Rådets argumentation imidlertid af flere årsager ikke tiltrædes.

46 For det første præciseres, at den omstændighed, at de anfægtede retsakter udløb under den verserende sag, ikke i sig selv medfører en forpligtelse for Fællesskabets retsinstanser til at fastslå, at det er ufornødent at træffe afgørelse som følge af, at sagen mangler genstand, eller som følge af manglende søgsmålsinteresse på tidspunktet for afsigelse af dommen (jf. i denne retning Domstolens dom af 7.6.2007, sag C-362/05 P, Wunenburger mod Kommissionen, Sml. I, s. 4333, præmis 47).

47 Herved skal bemærkes, at Rådet ikke formelt havde tilbagekaldt den anfægtede forordning (jf. i denne retning dommen i sagen Wunenburger mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 48).

48 For det andet følger det af Domstolens praksis, at sagsøgeren kan opretholde en interesse i en påstand om annullation af en retsakt udstedt af en fællesskabsinstitution, således at det forhindres, at den ulovlighed, som fællesskabsretsakten angiveligt er behæftet med, gentager sig fremover (dommen i sagen Wunenburger mod Kommissionen, nævnt i præmis 46, præmis 50; jf. tillige i denne retning Domstolens dom af 24.6.1986, sag 53/85, AKZO Chemie mod Kommissionen, Sml. s. 1965, præmis 21, og af 26.4.1988, sag 207/86, Apesco mod Kommissionen, Sml. s. 2151, præmis 16).

49 En sådan søgsmålsinteresse følger af artikel 233, stk. 1, EF, hvorefter institutioner, fra hvilke en annulleret retsakt hidrører, har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger (dommen i sagen Wunenburger mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 51).

50 Der kan imidlertid kun foreligge søgsmålsinteresse, såfremt den hævdede ulovlighed kan formodes at ville gentage sig fremover uafhængigt af de omstændigheder i sagen, som har dannet grundlag for sagsøgerens søgsmål (dommen i sagen Wunenburger mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 52).

51 Dette er tilfældet med et annullationssøgsmål som det i denne sag omhandlede, som er anlagt af virksomheder, der er omfattet af en antidumpingtold som følge af proceduren om en fornyet undersøgelse — også når denne told ikke længere finder anvendelse — i det omfang disse virksomheder anfægter den procedure, som har ført til pålæg af tolden. I modsætning til den indholdsmæssige vurdering af, om der foreligger antidumpingpraksis, er det nemlig muligt, at fremgangsmåden ved en fornyet undersøgelse fremover vil blive fulgt inden for rammerne af tilsvarende procedurer, hvorfor sagsøgerne bevarer deres søgsmålsinteresse i forbindelse med den anfægtede forordning, selv om den ikke har virkninger for dem, med henblik på fremtidige antidumpingprocedurer, der kan iværksættes mod dem (jf. i denne retning dommen i sagen Wunenburger mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 56-59).

52 Herved bemærkes, at sagsøgerne i denne sag på flere punkter har anfægtet den metode, Rådet har anvendt i den anfægtede forordning ved afgørelsen af, om de opfyldte betingelserne for at blive undergivet markedsøkonomisk behandling og ved beregningen af deres antidumpingmargen, hvilke metoder kan anvendes i fremtidige, tilsvarende procedurer.

53 For det tredje kan en sagsøger opretholde sin interesse i en påstand om annullation af en retsakt, som påvirker ham direkte, for at få Fællesskabets retsinstanser til at fastslå, at der er begået en ulovlighed mod sagsøgeren. En sådan konstatering kan anvendes som grundlag for et eventuelt erstatningssøgsmål med henblik på en passende udbedring af det tab, den anfægtede retsakt har forårsaget (jf. i denne retning Domstolens dom af 31.3.1998, forenede sager C-68/94 og C-30/95, Frankrig m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1375, præmis 74).

54 Dette er tilfældet i denne sag. Den anfægtede forordning har nemlig i en periode på fem måneder pålagt antidumpingtold på import af sagsøgernes elektroniske vægte, hvilken told næsten udgør det dobbelte af, hvad der blev pålagt andre kinesiske producenter. Dette har forøget salgsprisen i Fællesskabet med mere end 50%.

55 I denne sammenhæng har sagsøgerne fortsat en interesse i at få fastslået, at den anfægtede forordning er ulovlig, da denne konstatering dels forpligter Fællesskabets retsinstanser i forbindelse med et erstatningssøgsmål, dels kan udgøre grundlaget for eventuelle udenretlige forhandlinger mellem Rådet og sagsøgerne med henblik på at udbedre det tab, sagsøgerne har lidt.

56 For det fjerde indebærer en tiltrædelse af Rådets argumentation en anerkendelse af, at de retsakter, institutionerne har vedtaget, som har tidsmæssigt begrænsede virkninger, og som udløber efter indgivelsen af et søgsmål, men inden Retten kan afsige den pågældende dom, undgår enhver retslig kontrol, såfremt de ikke havde givet anledning til opkrævning af penge.

57 En sådan situation er uforenelig med formålet med artikel 230 EF, hvorefter Fællesskabets retsinstanser prøver lovligheden af retsakter vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet i fællesskab, af Rådet, af Kommissionen eller af Den Europæiske Centralbank (ECB), bortset fra henstillinger og udtalelser, samt de af Europa-Parlamentets retsakter, der skal have retsvirkning over for tredjemand. Det Europæiske Fællesskab er nemlig et retsfællesskab, idet hverken dets medlemsstater eller dets institutioner er unddraget kontrol med, at deres retsakter er forenelige med det forfatningsmæssige grundlag, som er traktaten, eller den heraf afledte ret (jf. i denne retning Domstolens dom af 23.4.1986, sag 294/83, Les Verts mod Parlamentet, Sml. s. 1339, præmis 23).

58 På baggrund heraf må det fastslås, at sagsøgerne fortsat har søgsmålsinteresse.

Om realiteten

59 Sagsøgerne har fremsat otte anbringender til støtte for deres søgsmål, hvoraf nogle kan behandles under ét. Det første anbringende vedrører tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, første led. Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led. Det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 9. Det femte og ottende anbringende vedrører tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a). Endelig vedrører det sjette og syvende anbringende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10.

60 Retten er af den opfattelse, at det andet og tredje anbringende skal behandles først.

A — *Om det andet og tredje anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, henholdsvis første og andet led*

61 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, bestemmer, at den normale værdi, ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi, og under fravigelse af de bestemmelser, som er fastsat i samme artikels stk. 1-6, i princippet fastsættes på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi.

62 Alligevel bestemmer denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra b):

»I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra [Rusland og Kina] fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med stk. 1-6 hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra én eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c) er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne i [artikel 2, stk. 7,] litra a) anvendelse.«

63 Endelig bestemmer grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c):

»Et krav i henhold til [artikel 2, stk. 7,] litra b) skal fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, dvs. at

— virksomhedernes beslutninger om priser og omkostninger, herunder rå- og hjælpestoffer, teknologi, arbejdskraft, produktion og investeringer, skal træffes som reaktion på markedssignaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene, og uden nogen omfattende statslig indgriben; i den sammenhæng skal udgifterne til de vigtigste inputs i alt væsentligt afspejle markedsværdierne

— virksomhederne skal benytte ét klart sæt grundlæggende regnskabsforskrifter, som er i overensstemmelse med passende kontrollerede internationale regnskabsstandarder og anvendes til alle formål

[…], og

— valutaomregninger skal finde sted til markedskurs.

[…]«

64 Ved indledningen af den fornyede undersøgelse fremsatte sagsøgerne krav om at blive undergivet markedsøkonomisk behandling. Rådet fastslog i den anfægtede forordning, at dette krav ikke kunne efterkommes, da sagsøgerne ikke opfyldte de to første betingelser nævnt i den ovenstående præmis (betragtning 13-15).

65 For så vidt angår den første betingelse var Rådet i den anfægtede forordning af den opfattelse, at flere elementer var udtryk for væsentlig statslig indgriben over for sagsøgerne. Disse elementer var for det første, at vedtægterne for en af sagsøgerne tillader dens statskontrollerede partner, som ikke har kapital i selskabet, og som angiveligt kun fungerede som udlejer, at kræve kompensation, hvis selskabet ikke når sine mål for produktion, salg og fortjeneste. For det andet var de lokale myndigheders godkendelse nødvendig for, at bygninger kunne anerkendes som anlægsaktiver, og for, at amortiseringen af retten til at anvende jorden kunne påbegyndes. For det tredje havde en af sagsøgerne aldrig betalt leje for retten til at benytte land, og for det fjerde drog denne sagsøger fordel af bankgarantier, der blev stillet omkostningsfrit af en tredjepart (betragtning 16 til den anfægtede forordning).

66 Hvad angår den anden betingelse, hvorefter virksomheder, som vil undergives markedsøkonomisk behandling, skal godtgøre, at de benytter ét klart sæt grundlæggende regnskabsforskrifter, som er i overensstemmelse med passende kontrollerede internationale regnskabsstandarder og anvendes til alle formål, fastslog Rådet i betragtning 17 til den anfægtede forordning, at sagsøgerne ikke havde overholdt visse af de internationale standarder for regnskabsføring (herefter »IAS«), vedtaget af International Accounting Standards Board.

67 Hvad angår IAS 1 fandt Rådet, at sagsøgerne havde overtrådt tre grundlæggende regnskabsprincipper: bogføring efter periodiseringsprincippet, forsigtighedsprincippet og princippet om indhold frem for formalia. Ifølge Rådet havde sagsøgeren heller ikke overholdt IAS 2 om lagerbeholdninger, bygninger var ikke værdisat og afskrevet i overensstemmelse med IAS 16, og brugsretten til land var ikke amortiseret i henhold til IAS 38. Endelig var IAS 21 om virkningerne af ændringer i valutakurser og IAS 36 om værdiforringelse af aktiver heller ikke overholdt. Flere af sagsøgernes revisionsrapporter var regnskabsmæssigt problematiske vedrørende lagerbeholdning, og der var tegn på, at selskabet ikke havde etableret den relevante politik for bestemmelser vedrørende værdiforringelse af aktiver. Rådet fandt desuden, at den omstændighed, at de fleste af tilsidesættelserne af IAS ikke var blevet anmeldt i revisionsrapporten, tydede på, at revisionen ikke var blevet foretaget i henhold til de internationale standarder (betragtning 17 og 18 til den anfægtede forordning).

1. *Parternes argumenter*

68 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådets bedømmelse i betragtning 12-26 til den anfægtede forordning, hvorefter sagsøgerne ikke opfyldte de to første betingelser i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), er ukorrekt.

69 Under det andet anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at Rådets vurdering i den anfægtede forordning vedrørende spørgsmålet, dels om deres beslutninger vedrørende priser og udgifter til råmaterialer blev truffet som en reaktion på markedssignaler, der

afspejler udbud og efterspørgsel og uden væsentlig statslig indblanding, dels om de primære råvareomkostninger i det meste afspejlede markedsværdierne, er åbenbart fejlagtige.

70 Under det tredje anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at Rådet fejlagtigt i den anfægtede forordning antog, at de ikke opfyldte den anden betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), hvorefter virksomheder, som fremsætter krav om at blive undergivet markedsøkonomisk behandling, skal benytte ét klart sæt grundlæggende regnskabsforskrifter, som er i overensstemmelse med internationale regnskabsstandarder og anvendes til alle formål.

71 I denne forbindelse har sagsøgerne anført, at de regnskabsstandarder, som Kommissionen har anvendt i det foreliggende tilfælde, dvs. IAS, ikke var vedtaget i Kina, hvorfor ingen selskaber, der er etableret i dette land, er forpligtet til at overholde dem. Følgelig kan ingen kinesiske selskaber, såfremt der stilles krav om anvendelse heraf, indrømmes markedsøkonomisk behandling. Desuden er overholdelsen af IAS i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243, s. 1), selv inden for Fællesskabet, kun obligatorisk for bestemte selskaber, og kun fra den 1. januar 2005.

72 Desuden har sagsøgerne anført, at Kommissionen i Rådets protokol vedrørende forordning nr. 905/98, hvori begrebet markedsøkonomisk behandling blev indført, blev opfordret til at anvende det således, at alle virksomheder, uanset størrelse, har de samme muligheder for at blive omfattet af disse bestemmelser. Imidlertid krævede fællesskabsinstitutionerne, at sagsøgernes regnskaber var i overensstemmelse med en ekstremt streng standard, som for små og mellemstore virksomheder er umulig at opfylde.

73 Sagsøgerne har kritiseret den omstændighed, at fællesskabsinstitutionerne ikke har forsøgt at anvende andre internationalt anerkendte standarder, selv om de ved flere lejligheder har anmodet herom og har anført, at Kommissionen ved dens kontrol af Shanghai Adeptechs lokaler anmodede selskabets revisorer om midlertidigt at forlade

lokalerne, hvorved selskabet således blev frataget enhver mulighed for at forklare dets regnskabs forenelighed med de internationale standarder.

74 Endelig er sagsøgerne af den opfattelse at Rådet, ved i den anfægtede forordning at anvende uegnede regnskabsstandarder som IAS i stedet for »internationale regnskabsstandarder« som nævnt i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led, har anlagt et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med de to selskabers reviderede regnskaber.

75 Rådet har anført, at det andet og tredje anbringende skal forkastes som ugrundede.

2. *Rettens bemærkninger*

76 Det fremgår såvel af ordet »og« mellem fjerde og femte led i artikel 2, stk. 7, litra c), som af selve disse betingelsers karakter, at de er kumulative, hvorfor et krav fra en producent om at blive undergivet markedsøkonomisk behandling må afslås, hvis han ikke opfylder en af betingelserne (Rettens dom af 28.10.2004, sag T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, Sml. II, s. 3663, præmis 54).

77 Da Rådet i den anfægtede forordning fastslog, at sagsøgernes anmodning om at blive undergivet markedsøkonomisk behandling skulle afvises med den begrundelse, at de ikke opfyldte de første to betingelser i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c) (betragtning 13-15), kan disse anbringender kun medføre annullation af den anfægtede forordning, såfremt de begge tiltrædes.

78 I denne sammenhæng er Retten af den opfattelse, at det tredje anbringende skal behandles først.

79 Det skal herved indledningsvis bemærkes, at institutionerne råder over vide skønsmæssige beføjelser med hensyn til handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger, som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (Rettens dom af 5.6.1996, sag T-162/94, NMB France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 427, præmis 72, af 29.1.1998, sag T-97/95, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 85, præmis 51, af 17.7.1998, sag T-118/96, Thai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 2991, præmis 32, og af 4.7.2002, sag T-340/99, Arne Mathisen mod Rådet, Sml. II, s. 2905, præmis 53, samt dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 76, præmis 48).

80 Det følger heraf, at Fællesskabets retsinstansers prøvelse af institutionernes skøn må begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbar urigtig vurdering af de nævnte faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (Domstolens dom af 7.5.1987, sag 240/84, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 19, dommen i sagen Thai Bicycle mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 79, præmis 33, i sagen Arne Mathisen mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 79, præmis 54, og i sagen Shanghai Teraoka Electronics mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 76, præmis 49).

81 Det samme gælder de faktiske, retlige og politiske forhold i det pågældende land, som fællesskabsinstitutionerne skal vurdere for at afgøre, om en eksportør handler på markedsvilkår uden nogen væsentlig statslig indblanding og derfor kan opnå status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår (dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronics mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 76, præmis 49).

82 Det skal desuden bemærkes, at metoden for beregning af en vares normale værdi som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), er en undtagelse til den særlige metode, der er fastsat til dette formål i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), da denne i princippet finder anvendelse i tilfælde af import fra lande uden markeds-økonomi. Det gælder dog i henhold til fast retspraksis, at enhver fravigelse af eller

undtagelse fra en almindelig regel skal fortolkes indskrænkende (Domstolens dom af 12.12.1995, sag C-399/93, Oude Luttikhuis m.fl., Sml. I, s. 4515, præmis 23, af 18.1.2001, sag C-83/99, Kommissionen mod Spanien, Sml. I, s. 445, præmis 19, og af 12.12.2002, sag C-5/01, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 11991, præmis 56, samt dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronics mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 76, præmis 50).

83 Endelig skal det understreges, at bevisbyrden påhviler de producerende eksportører, som ønsker at blive undergivet markedsøkonomisk behandling. Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), bestemmer, at kravet »[…] skal […] indeholde tilstrækkelige beviser […]«. Det påhviler således ikke fællesskabsinstitutionerne at bevise, at den producerende eksportør ikke opfylder betingelserne for at opnå denne status. Derimod tilkommer det fællesskabsinstitutionerne at vurdere, om de af den producerende eksportør angivne forhold udgør tilstrækkelige beviser for, at betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), er opfyldt, og det tilkommer Fællesskabets retsinstanser at efterprøve, om denne vurdering er behæftet med en åbenbar fejl (dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronics mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 76, præmis 53).

84 I lyset af disse overvejelser skal det vurderes, om sagsøgernes argumentation kan godtgøre, at Rådets opfattelse af, at de ikke opfylder den anden betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), er åbenbart fejlagtig.

85 I denne forbindelse har sagsøgerne i det væsentlige anført, at IAS ikke er obligatorisk i Kina og kun er obligatoriske for visse virksomheder i Fællesskabet.

86 Det skal for det første bemærkes, at den omstændighed, at de kinesiske virksomheder ikke i medfør af deres nationale retsregler er forpligtet til at overholde bestemte regnskabsstandarder, er irrelevant for spørgsmålet, om deres regnskaber kan evalueres

på baggrund af disse standarder. Den anden betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), fastsætter nemlig klart, at regnskaberne for enhver virksomhed fra et land uden markedsøkonomi, som ønsker at blive undergivet markedsøkonomisk behandling, skal være genstand for en revision, der er i overensstemmelse med internationale standarder. I denne forbindelse er det irrelevant, om disse standarder er obligatoriske eller ej i oprindelsesstaten. Det er i øvrigt netop fordi denne stat ikke har markedsøkonomi, at grundforordningen kræver, at de berørte virksomheder overholder regnskabsstandarder, som ikke nødvendigvis er de nationale standarder.

87 For det andet bemærkes, at den omstændighed, at de i det foreliggende tilfælde anvendte internationale regnskabsstandarder i medfør af en fællesskabsretsakt ikke er obligatoriske for alle fællesskabsvirksomheder, ikke nødvendigvis indebærer, at disse standarder eller andre regnskabsstandarder, der forfølger samme formål og gennemfører disse med tilsvarende eller yderligere strenghed, ikke er obligatoriske for disse virksomheder i medfør af deres nationale lovgivning. Denne omstændighed indebærer heller ikke, at disse standarder ikke i vid udstrækning er internationalt anerkendt, eller at de ikke kan afspejle regnskabsprincipper, som er fælles for de fleste lande med markedsøkonomi, herunder medlemsstaterne.

88 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at det er umuligt for små eller mellemstore virksomheder som deres at overholde IAS. Dette argument er dog blot en påstand, som ikke er understøttet af det mindste bevis eller en kort forklaring af årsagerne til, at de regnskabsstandarder, som Kommissionen har anvendt i det foreliggende tilfælde, er umulige at anvende for en lille eller mellemstor virksomhed. Følgelig kan sagsøgernes argument ikke tiltrædes.

89 For det tredje har sagsøgerne kritiseret det forhold, at fællesskabsinstitutionerne ikke har undersøgt deres regnskaber på baggrund af andre internationalt anerkendte regnskabsstandarder end IAS.

90 Det må dog fastslås, at det henhører under fællesskabsinstitutionernes vide skøn at undersøge, om regnskaberne i virksomheder, som vil undergives markedsøkonomisk behandling, er i overensstemmelse med internationalt anerkendte regnskabsstandarder efter eget valg. Det påhviler de pågældende virksomheder, såfremt de er uenige i dette valg, at godtgøre, at de af institutionerne valgte standarder ikke er internationalt anerkendte, eller at virksomhedernes revisorers eventuelle tilsidesættelser af disse standarder ikke i lyset af andre internationalt anerkendte standarder udgør sådanne tilsidesættelser, hvorved bevisbyrden påhviler den producerende eksportør, som ønsker at blive undergivet markedsøkonomisk behandling (jf. præmis 83 ovenfor). Sagsøgerne har dog i det foreliggende tilfælde ikke godtgjort, at nogen af disse to omstændigheder foreligger.

91 Endelig er det med henblik på at forkaste alle sagsøgerens argumenter under alle omstændigheder tilstrækkeligt at fastslå, at ingen af dem kan ændre Rådets konklusion i betragtning 17 til den anfægtede forordning, hvorefter sagsøgernes regnskaber ikke overholder visse grundlæggende regnskabsprincipper, herunder bogføring efter periodiseringsprincippet, forsigtighedsprincippet og princippet om indhold frem for formalia. For gyldigt at ændre Rådets konklusion på dette punkt, hvilken konklusion fuldt ud tilstrækkeligt støtter dets bedømmelse af, at sagsøgerne ikke opfylder den anden betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), burde sagsøgerne have godtgjort, at deres regnskaber overholder disse principper eller er i overensstemmelse med andre internationale regnskabsstandarder end IAS, som også overholder disse principper. I stedet herfor har sagsøgerne blot kritiseret Kommissionens valg af de internationale standarder, som blev anvendt i denne sag.

92 Heraf følger, at det tredje anbringende skal forkastes.

93 Følgelig er det i lyset af de i præmis 76 og 77 ovenfor anførte overvejelser ikke nødvendigt at behandle det andet anbringende.

B — *Om det første anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit*

1. *Indledende bemærkninger*

94 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, bestemmer:

»Det skal efter høring af Det Rådgivende Udvalg, og efter at EF-industrien har haft lejlighed til at udtale sig, afgøres, om producenten opfylder [de i artikel 2, stk. 7, litra c), nævnte] kriterier inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Denne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden.«

95 Den 2. august 2004 udstedte Kommissionen forordning nr. 1408/2004, i henhold til hvilken den fornyede undersøgelse blev indledt. Denne forordning trådte i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, dvs. den 4. august 2004.

96 Den 3. august 2004 tilsendte Kommissionen sagsøgerne en formular (herefter »formularen om markedsøkonomisk behandling«) vedrørende dels spørgsmålet, om sagsøgerne kunne undergives markedsøkonomisk behandling i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), dels spørgsmålet om individuel behandling. Formularen om markedsøkonomisk behandling, som skulle udfyldes særskilt af hver sagsøger, skulle være Kommissionen i hænde senest 15 dage fra den dato, hvor forordning nr. 1408/2004 trådte i kraft. Samme dag tilsendte Kommissionen sagsøgerne et spørgeskema (herefter »antidumping-spørgeskemaet«) vedrørende spørgsmålet, om de foretog dumping i Fællesskabet. Antidumping-spørgeskemaet skulle udfyldes særskilt af hver sagsøger og være Kommissionen i hænde senest den 13. september 2004.

97 Den 19. august 2004 indgav sagsøgerne de udfyldte formularer om markedsøkonomisk behandling til Kommissionen, og den 20. august 2004 fremsendte de en oversættelse til engelsk af et dokument, som var vedlagt disse formularer.

98 Den 3. september 2004 tilsendte Kommissionen sagsøgerne en anmodning om yderligere oplysninger vedrørende deres svar i formularen om markedsøkonomisk behandling. Svaret skulle afgives inden den 13. september 2004. Kommissionen anmodede tillige sagsøgerne om, at et med sagsøgerne forbundent selskab, Excell Precision Co. Ltd, etableret i Taiwan (herefter »Excell Taïwan«), samt alle andre med sagsøgerne forbundne selskaber, som sælger elektroniske vægte, udfyldte et bilag til antidumping-spørgeskemaet (herefter »bilaget til spørgeskemaet«).

99 Den 20. september 2004 indleverede sagsøgerne de udfyldte antidumping-spørgeskemaer til Kommissionen.

100 Den 21. september 2004 besvarede sagsøgerne, efter at Kommissionen indrømmede dem en forlængelse af fristen, den nævnte skrivelse af 3. september 2004. Den 4. oktober 2004 anmodede Kommissionen sagsøgerne om at fuldstændiggøre deres besvarelse.

101 Den 5. oktober 2004 videregav sagsøgerne det af Excell Taiwan og af et andet, med sagsøgerne forbundet taiwansk selskab, Summing International Ltd særskilt udfyldte bilag til spørgeskemaet til Kommissionen.

102 Fra den 18. til den 21. oktober 2004 foretog Kommissionen kontrol på stedet af sagsøgernes oplysninger i formularen om markedsøkonomisk behandling.

103 Den 26. oktober 2004 anmodede Kommissionen sagsøgerne om at fuldstændiggøre oplysningerne i formularerne om markedsøkonomisk behandling. Besvarelsen af disse spørgsmål blev indgivet til Kommissionen den 3. november 2004. Kommissionen fremsendte en ny anmodning i denne henseende den 15. november, hvis besvarelse blev indgivet den 17. november 2004.

104 Den 7. januar 2005 anmodede Kommissionen sagsøgerne om, at andre af de med sagsøgerne forbundne selskaber, dvs. Bright Advance Co. Ltd og Total Lead Ltd, etableret i Samoa, fuldstændiggjorde bilaget til spørgeskemaet.

105 Ved skrivelse af 14. januar 2005 underrettede Kommissionen sagsøgerne om, at de ikke ville blive undergivet markedsøkonomisk behandling.

106 Bilaget til spørgeskemaet, som var fuldstændiggjort særskilt af Bright Advance og Total Lead, blev indleveret til Kommissionen den 25. januar 2005.

2. *Parternes argumenter*

107 Sagsøgerne har gjort gældende, at den fornyede undersøgelse (nye eksportører), som blev indledt den 4. august 2004 ved forordning nr. 1408/2004, i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, fastsatte en frist for Kommissionen på tre måneder fra indledningen af undersøgelsen, til at tage stilling til spørgsmålet, om en producent opfylder de nødvendige kriterier for at blive undergivet markedsøkonomisk behandling (herefter »tremånedersfristen«), som udløb den 4. november 2004. Kommissionen havde imidlertid truffet en afgørelse om deres markedsøkonomiske behandling den 14. januar og derved væsentligt overskredet fristen uden nogen begrundelse.

108 Sagsøgerne har gjort gældende, at tremånedersfristen garanterer retssikkerheden. Det følger af meddelelsen fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om behandlingen af lande, der tidligere var lande uden markedsøkonomi, i forbindelse med antidumpingprocedurer (KOM(97) 677 endelig udg.) og af forslag til Rådets forordning om ændring af grundforordningen (KOM(97) 677 endelig udg.), at formålet med tremånedersfristen er at tvinge fællesskabsinstitutionerne til at træffe en endelig afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling, uden at dette påvirker undersøgelsens almindelige forløb. Sagsøgerne er af den opfattelse, at overskridelsen af tremånedersfristen må medføre annullation af den anfægtede forordning, da fristen ellers er uden effektiv virkning.

109 Sagsøgerne har anført, at de udtømmende har udfyldt deres formularer om markedsøkonomisk behandling inden for den fastsatte frist, hvilket fremgår af betragtning 13 til den anfægtede forordning. Kommissionen anmodede efterfølgende om talrige oplysninger og præciseringer, hvoraf flere allerede var afgivet. Sagsøgerne svarede inden for de fastsatte frister, og anmodede kun om en forlængelse på fem dage til besvarelsen af skrivelsen af 3. september 2004. Der blev indrømmet andre forlængelser, men de vedrørte besvarelsen af antidumping-spørgeskemaet, og ikke af formularen om markedsøkonomisk behandling, hvilken formular blev godkendt uden bemærkninger til, om den var udtømmende. Sagsøgerne har tillige erkendt at have overskredet visse frister for svar på anmodninger om oplysninger i forbindelse med antidumping-spørgeskemaerne, men dette gælder ikke formularerne om markedsøkonomisk behandling.

110 Sagsøgerne har anført, at det tog Kommissionen to måneder, efter modtagelsen af de sidste svar på anmodninger om oplysninger i forbindelse med formularerne om markedsøkonomisk behandling, at vedtage en beslutning vedrørende deres ret til at blive undergivet markedsøkonomisk behandling. De er desuden af den opfattelse, at Rådet ikke med føje kan gøre gældende, at Kommissionen fortsatte med at udspørge dem, hvilket berettigede overskridelsen af tremånedersfristen, idet det påhvilede Rådet at afslutte denne procedure.

111 Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at overskridelsen af tremånedersfristen har haft en væsentlig indflydelse på afgørelsen om, hvorvidt oplysningerne fra sagsøgerne og Toshiba Indonesia skulle kontrolleres. Da varigheden af en fornyet undersøgelse er begrænset til i alt ni måneder i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 5, ville undersøgelsen nemlig have overskredet denne frist, hvis Kommissionen havde udført en kontrol. I mangel af denne kontrol blev der i forbindelse med beregningerne af

antidumpingmargenen i den anfægtede forordning ikke taget hensyn til de tilpasninger, sagsøgerne havde gjort opmærksom på, og beregningerne kunne ikke forbedres på grundlag af oplysningerne fra Toshiba Indonesia, hvilke oplysninger kunne have medført, at resultaterne af disse beregninger var blevet anderledes.

112 Rådet har erkendt, at Kommissionen ikke vedtog en beslutning om markedsøkonomisk behandling inden for tremånedersfristen, men er af den opfattelse, støttet af Kommissionen, at dette ikke indebærer, at den anfægtede forordning er ulovlig.

3. *Rettens bemærkninger*

113 Det er mellem parterne ubestridt, at tremånedersfristen blev overskredet i denne sag. De er derimod uenige om de juridiske følger af denne overskridelse. Sagsøgerne er i modsætning til Rådet af den opfattelse, at tremånedersfristen er ufravigelig, og at overskridelsen heraf automatisk indebærer annullation af den anfægtede forordning.

114 I denne forbindelse er det væsentlige spørgsmål i denne sag ikke, hvorvidt tremånedersfristen kan fraviges, men alene, hvilke konsekvenser Kommissionens overskridelse heraf skal have, herunder en undersøgelse af, om overskridelsen i denne sag skal medføre annullation af den anfægtede forordning.

115 Sagsøgernes argumentation om, at Kommissionens overskridelse af tremånedersfristen i alle tilfælde automatisk indebærer annullation af den efterfølgende vedtagne forordningen om fornyet undersøgelse, må uden videre forkastes.

116 Det bemærkes nemlig, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, ikke indeholder nogen angivelser vedrørende konsekvenserne af Kommissionens overskridelse af tremånedersfristen. Denne bestemmelse præciserer navnlig ikke, om en sådan overskridelse indebærer en obligatorisk indrømmelse af markedsøkonomisk behandling, eller om det bliver umuligt at fortsætte den pågældende undersøgelse, hvilket er det eneste grundlag for, at den anfægtede forordning automatisk kan annulleres på grund af overskridelsen.

117 Da en sådan angivelse heller ikke fremgår af nogen anden bestemmelse i grundforordningen, må forordningens formål og opbygning undersøges med henblik på at fastslå, om den skal fortolkes således, at den foreskriver en obligatorisk indrømmelse af markedsøkonomisk behandling, eller at det bliver umuligt at fortsætte den pågældende undersøgelse, når Kommissionen har overskredet tremånedersfristen (jf. analogt Domstolens dom af 20.1.2005, sag C-245/03, Merck, Sharp & Dohme, Sml. I, s. 637, præmis 26).

118 Hvad angår spørgsmålet, om det følger af formålet med og opbygningen af grundforordningen, at Kommissionens overskridelse af tremånedersfristen indebærer, at de virksomheder, som har anmodet herom, skal indrømmes markedsøkonomisk behandling, henvises for det første til den forskel, der i grundforordningen indeholder hensyn til behandlingen af institutionernes overskridelse af andre processuelle frister end tremånedersfristen.

119 Hvis f.eks. Rådet, som træffer afgørelse ved kvalificeret flertal, således ikke inden for en frist på en måned træffer en afgørelse, der adskiller sig fra Kommissionens forslag om at afslutte undersøgelsen i de tilfælde, der er fastsat i artikel 8, stk. 5, og artikel 9, stk. 2, afsluttes undersøgelsen i henhold til disse bestemmelser. Dette gælder også, hvis Rådet ikke træffer en afgørelse ved simpelt flertal om at forkaste Kommissionens forslag inden for en frist på en måned som omhandlet i grundforordningens artikel 9, stk. 4, som ændret ved forordning (EF) nr. 461/2004 af 8. marts 2004 (EUT L 77, s. 12), eller om at forkaste det forslag, der er nævnt i samme forordnings artikel 14, stk. 4, hvilke forslag vedtages i henhold til de omhandlede bestemmelser.

120 Det skal derfor fastslås, at når grundforordningen sanktionerer institutionernes overskridelse af en processuel frist i form af en automatisk imødekommelse af en anmodning eller ved andre konkrete konsekvenser, er dette udtrykkeligt angivet.

121 For det andet bemærkes, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), der for visse lande indeholder en undtagelse fra metoden til fastsættelse af den normale værdi i henhold til artikel 2, stk. 7, litra a), skal fortolkes indskrænkende (jf. dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 76, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis). Den finder derfor ikke automatisk anvendelse i tilfælde af Kommissionens overskridelse af tremånedersfristen, da dette ikke er fastsat i en bestemmelse.

122 Hvad endelig angår spørgsmålet, om det følger af formålet med og opbygningen af grundforordningen, at Kommissionens overskridelse af tremånedersfristen er til hinder for, at fællesskabsinstitutionerne udsteder en forordning, der pålægger de pågældende virksomheder antidumpingtold, må det i det mindste inden for rammerne af en fornyet undersøgelse som i det foreliggende tilfælde fastslås, at grundforordningen skal fortolkes således, at den er til hinder for en sådan konsekvens.

123 I forbindelse med en anmodning om en fornyet undersøgelse af en oprindelig forordning som »ny eksportør« som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 4, anmoder en eller flere virksomheder, som er omfattet af en antidumpingtold, der er fastsat på et tidspunkt, hvor disse endnu ikke eksporterede de pågældende varer til Fællesskabet, om en undersøgelse af antidumpingmargenen ud fra deres egen økonomiske situation, med henblik på eventuelt at få pålagt en ny antidumpingtold, der udelukkende afhænger af denne situation, og som kan være mindre end den førhen pålagte told, eller som ophæves fuldstændigt.

124 Under disse omstændigheder ville det være urimeligt at konkludere, at såfremt disse virksomheder var etableret i et land uden markedsøkonomi, og de anmodede om at blive undergivet markedsøkonomisk behandling, skulle Kommissionen afholde sig fra at fortsætte undersøgelsen af disse virksomheder, hvis den overskred tremånedersfristen, da dette ville skade formålet med disse virksomheders oprindelige anmodning om

at opnå en fornyet undersøgelse af deres individuelle situation, og dette af årsager, som er uden for deres kontrol.

125 Det kan heller ikke konkluderes, at Kommissionen, når tremånedersfristen er udløbet, skal indlede en ny undersøgelse af de pågældende virksomheder efter deres anmodning, da dette i praksis kun vil forværre tilsidesættelsen af denne frist, idet den endelige afgørelse om markedsøkonomisk behandling ville blive udsat til et endnu senere tidspunkt.

126 Da den opfattelse, hvorefter Kommissionens overskridelse af tremånedersfristen i alle tilfælde automatisk skal medføre annullation af forordningen om fornyet undersøgelse, som er vedtaget efterfølgende, følgelig forkastes, skal det dernæst undersøges, om overskridelsen af tremånedersfristen i det foreliggende tilfælde skal medføre annullation af den anfægtede forordning.

127 Herved præciseres, at tremånedersfristen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, bl.a. har til formål at sikre, at spørgsmålet om, hvorvidt producenten opfylder de i denne bestemmelse nævnte betingelser, ikke afgøres i kraft af virkningen heraf på beregningen af dumpingmargenen. Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, er således til hinder for, at institutionerne, efter at have vedtaget en beslutning om markedsøkonomisk behandling, efterfølgende foretager en ny vurdering af de oplysninger, som de allerede rådede over i denne forbindelse (jf. i denne retning Rettens dom af 14.11.2006, sag T-138/02, Nanjing Metalink International mod Rådet, Sml. II, s. 4347, præmis 44).

128 Følgelig ændres den effektive virkning af fristen ikke, hvis det i løbet af perioden mellem udløbet af tremånedersfristen og beslutningen om markedsøkonomisk behandling, og under hensyn til den konkrete sags omstændigheder, fastslås, at de virksomheder, som har anmodet om indrømmelse af markedsøkonomisk behandling, har gjort det umuligt for Kommissionen at vide, hvilken virkning dens beslutning vedrørende markedsøkonomisk behandling kunne have på beregningen af dumpingmargenen.

129 I denne forbindelse bemærkes, at Kommissionens overskridelse af tremånedersfristen ikke har gjort det muligt for Kommissionen at træffe en beslutning i spørgsmålet, om sagsøgerne skulle undergives markedsøkonomisk behandling, på grundlag af denne beslutnings virkning på beregningen af antidumpingmargenen. Det er nemlig herved tilstrækkeligt at fastslå, at sagsøgerne indleverede oplysninger om de eksportpriser, der blev opkrævet fra de med sagsøgerne forbundne selskaber, og ikke fra uafhængige kunder, selv om den sidstnævnte oplysning var væsentlig for beregningen af antidumpingmargenen. Oplysningen vedrørende de eksportpriser, der blev opkrævet fra uafhængige kunder, blev først fuldt ud indleveret til Kommissionen den 28. januar 2005, dvs. efter at den endelige beslutning var truffet om anmodningen om markedsøkonomisk behandling.

130 Det skal desuden understreges, at i det omfang, det ikke påhviler fællesskabsinstitutionerne at bevise, at en virksomhed ikke opfylder betingelserne for at blive undergivet markedsøkonomisk behandling, og de kun skal vurdere, om de af virksomheden afgivne oplysninger er tilstrækkelig dokumentation for, at disse betingelser er opfyldt (jf. præmis 83 ovenfor), kan der ikke stilles krav til Kommissionen om, at den skal vedtage en beslutning vedrørende en virksomheds anmodning om at blive undergivet markedsøkonomisk behandling, uden at der foreligger en rimelig frist fra det tidspunkt, hvor virksomheden har indleveret alle de oplysninger, der er nødvendige, således at Kommissionen bl.a. kan foretage en korrekt vurdering af disse oplysninger, og i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, særligt foretage en høring af Det Rådgivende Udvalg samt give EF-industrien lejlighed til at udtale sig.

131 Det skal understreges, at de besvarelser i formularerne om markedsøkonomisk behandling, som sagsøgerne oprindeligt indleverede, skulle fuldstændiggøres på vigtige punkter efter Kommissionens gentagne anmodninger herom. Dette skete bl.a. ved en skrivelse fra sagsøgerne til Kommissionen af 21. september 2004, der blev fremsendt, efter at Kommissionen havde indrømmet sagsøgerne en forlængelse af fristen herfor. Kommissionen havde i øvrigt atter ved skrivelse af 4. oktober 2004 anmodet sagsøgerne om at fuldstændiggøre deres besvarelser.

132 På samme måde fremgår det af sagsakterne, at formularerne om markedsøkonomisk behandling, som sagsøgerne havde udfyldt, og de oplysninger, de i denne forbindelse havde tilsendt Kommissionen, også efterfølgende var behæftet med væsentlige mangler, bl.a. i forbindelse med spørgsmålene vedrørende regnskaberne, hvilket

således forhindrede Kommissionen i at tage stilling til sagsøgernes ret til at blive undergivet markedsøkonomisk behandling inden for tremånedersfristen.

133 Navnlig efterlader sagsøgernes besvarelser væsentlig tvivl om måden, hvorpå de foretog de regnskabsmæssige overslag, dvs. overslag over forringelsen af aktivernes værdi, hvilket fremgår af en e-mail afsendt fra Kommissionen til sagsøgerne den 26. oktober 2004. Kommissionen vurderede imidlertid med føje, at den måtte råde over denne oplysning for at kunne træffe afgørelse i spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerne opfyldte den anden betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c).

134 Det fremgår desuden af samme e-mail, at den engelske version af Shanghai Adeptechs reviderede regnskaber, som også var nødvendig for, at Kommissionen kunne træffe afgørelse om, hvorvidt sagsøgerne opfyldte den anden betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), var mangelfuld.

135 Endelig fremgår det af den omhandlede e-mail, at sagsøgerne havde indleveret visse oplysninger vedrørende Shanghai Adeptechs kapitalstruktur, som var i strid med den fremlagte dokumentation. Sagsøgernes kapitalstruktur var imidlertid et grundlæggende punkt i Kommissionens vurdering af, om de opfyldte den første betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c).

136 Det fremgår endvidere af sagsakterne og navnlig af den telefax, sagsøgerne tilsendte Kommissionen den 3. november 2004, at de nødvendige oplysninger for at udbedre de omhandlede mangler først blev indgivet fuldt ud på dette tidspunkt, dvs. dagen inden udløbet af tremånedersfristen.

137 Følgelig kan betragtning 13 til den anfægtede forordning, i modsætning til det af sagsøgerne hævdede, ikke fortolkes således, at den giver udtryk for, at deres besvarelser af formularerne om markedsøkonomisk behandling var udtømmende. En sådan fortolkning følger ikke af ordlyden af denne betragtning og strider udtrykkeligt mod den skriftveksling, der fandt sted mellem sagsøgerne og Kommissionen.

138 Endelig skal det under alle omstændigheder fastslås, at den omhandlede fristoverskridelse i mangel af en bestemmelse, som enten udtrykkeligt eller indirekte fastsætter konsekvenserne for overskridelsen af en processuel frist som den i denne sag omhandlede, kun kan medføre hel eller delvis annullation af den retsakt, hvis vedtagelsesprocedure indeholder den omhandlede frist, og hvis det godtgøres, at den kunne have fået et andet indhold, hvis fejlen ikke var begået (jf. i denne retning Domstolens dom af 29.10.1980, forenede sager 209/78-215/78 og 218/78, van Landewyck m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3125, præmis 47, og af 23.4.1986, sag 150/84, Bernardi mod Parlamentet, Sml. s. 1375, præmis 28).

139 Sagsøgerne har dog ikke godtgjort, at Rådet, såfremt Kommissionen ikke havde overskredet tremånedersfristen, kunne have vedtaget en forordning, der i større grad end den anfægtede forordning tilgodeser sagsøgernes interesser.

140 Sagsøgerne har nemlig herved blot anført, at overskridelsen af tremånedersfristen havde en indflydelse på Kommissionens beslutning om at foretage en kontrol på stedet af de oplysninger, sagsøgerne havde indsendt, samt af oplysningerne afgivet af Toshiba Indonesia. De har endvidere anført, at såfremt der var foretaget en kontrol, ville Kommissionen have rådet over oplysninger af en bedre kvalitet, som kunne have medført udstedelsen af en forordning med et andet indhold.

141 Disse argumenter skal forkastes af to grunde.

142 For det første har sagsøgerne ikke godtgjort, at Kommissionens overskridelse af tremånedersfristen er forbundet med dennes beslutning om ikke at foretage de omhandlede kontrolbesøg, eller at overskridelsen har haft en indvirkning på denne beslutning.

143 Sagsøgerne har nemlig blot herved anført, at varigheden af en fornyet undersøgelse som den i denne sag omhandlede er begrænset til ni måneder i alt i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 5, og at Kommissionen, såfremt den havde udført de omhandlede besøg, ville have overskredet denne frist.

144 Det bemærkes, at det er korrekt, at grundforordningens artikel 11, stk. 5, bestemmer, at fornyede undersøgelser i henhold til samme bestemmelses stk. 4 skal afsluttes senest ni måneder efter deres indledning, og at antidumpingforanstaltningerne, såfremt undersøgelsen ikke er gennemført inden for denne frist, forbliver uændrede. Sagsøgerne har imidlertid ikke forklaret, hvorfor fristen på ni måneder, såfremt institutionerne havde besluttet at gennemføre de kontrolbesøg, sagsøgerne anså for nødvendige, ikke ville være blevet overholdt.

145 For det andet, og for fuldstændighedens skyld, bemærkes, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionens gennemførelse af de kontrolbesøg, de krævede, nødvendigvis havde indebåret, at Kommissionen fik rådighed over de oplysninger, som kunne lede til udstedelse af en forordning, der i større grad end den anfægtede forordning tilgodeser deres interesser. Sagsøgerne kan nemlig ikke med føje hævde, at Rådet, såfremt Kommissionen i form af et besøg havde kontrolleret de oplysninger, de selv havde afgivet, kunne have udstedt en endelig forordning, der i større grad tilgodeser deres interesser. Desuden skal det for så vidt angår oplysningerne fra Toshiba Indonesia bemærkes, at sagsøgerne ikke har fremlagt nogen elementer, der giver anledning til at antage, at den anfægtede forordning, såfremt Kommissionen havde foretaget en kontrol på stedet, i større grad kunne have tilgodeset dem.

146 På baggrund heraf må dette anbringende forkastes.

C — *Om det fjerde anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 9*

147 Grundforordningens artikel 11, stk. 9, bestemmer:

»I alle genoptagede undersøgelser eller undersøgelser om tilbagebetaling, som gennemføres i henhold til denne artikel, anvender Kommissionen under forudsætning af uændrede omstændigheder de samme metoder, som benyttedes i den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told, idet der tages behørigt hensyn til bestemmelserne i artikel 2, særlig stk. 11 og 12, og bestemmelserne i artikel 17.«

148 I forbindelse med den oprindelige undersøgelse havde tre kinesiske producerende eksportører besluttet at samarbejde, og de blev i lighed med sagsøgerne indrømmet individuel behandling i forbindelse med den fornyede undersøgelse. Disse tre selskaber havde, i lighed med sagsøgerne i forbindelse med den fornyede undersøgelse, anmodet om at blive undergivet markedsøkonomisk behandling i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7.

149 Hvad angår de kinesiske producerende eksportører under den oprindelige undersøgelse, og sagsøgerne under den fornyede undersøgelse, fastslog Rådet, at betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), ikke var opfyldt, og gav afslag på de berørte virksomheders anmodning om at blive undergivet markedsøkonomisk behandling. Det var derfor nødvendigt at sammenligne de omhandlede producerende eksportørers priser med en normal værdi fastsat for et egnet tredjeland med markedsøkonomi i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 7 (betragtning 45-48 og 52 til den oprindelige forordning).

150 Både i den oprindelige undersøgelse og den fornyede undersøgelse konkluderede institutionerne, at Indonesien var det tredjeland med markedsøkonomi, der var bedst egnet med henblik på at fastsætte den normale værdi (betragtning 49 og 50 til den oprindelige forordning).

151 I den oprindelige undersøgelse blev den normale værdi fastsat i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 2 og 3, på grundlag af de normale værdier, der var fastsat for en indonesisk producent, dvs. Toshiba Indonesia, ved at anvende den mest konkurrencedygtige type i den laveste kategori, der både solgtes på det indonesiske marked og på eksportmarkederne i betydelige mængder, og som kunne sammenlignes med de kinesiske typer, der eksporteredes til Fællesskabet (betragtning 53 til den oprindelige forordning).

152 I den fornyede undersøgelse blev den normale værdi også beregnet på grundlag af oplysninger fra Toshiba Indonesia. Imidlertid fastslog Rådet, selv om dette selskabs eksportsalg var væsentligt, at salget til uafhængige kunder på det indonesiske marked ikke var tilstrækkeligt repræsentativt med henblik på at fastsætte den normale værdi, og det besluttede sig for at lægge en normal værdi til grund for varetyper, der var sammenlignelige med dem, sagsøgeren eksporterede til Fællesskabet, beregnet på grundlag af produktionsomkostningerne for elektroniske vægte fremstillet i Indonesien plus et rimeligt beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger (herefter »SGA-omkostninger«) samt fortjenesten (betragtning 29-33 og 37-39 til den anfægtede forordning).

153 Hvad angår eksportprisen blev denne i den oprindelige undersøgelse, i forbindelse med salg til uafhængige importører i Fællesskabet, beregnet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 8, på grundlag af de priser, der faktisk var betalt eller skulle betales. I tilfælde af salg via forbundne importører beregnedes eksportprisen i henhold til artikel 2, stk. 9, i grundforordningen, dvs. på grundlag af den pris, hvortil de indførte varer første gang videresolgtes til en uafhængig køber (betragtning 54 og 55 til den oprindelige forordning).

154 I den fornyede undersøgelse beregnedes eksportprisen på grundlag af de videresalgspriser, der faktisk blev betalt eller skulle betales af den første uafhængige kunde i Fællesskabet, da Rådet var af den opfattelse, at sagsøgerne havde solgt deres elektroniske vægte i Fællesskabet via forretningsmæssigt forbundne importører (betragtning 42 til den anfægtede forordning).

155 I den oprindelige undersøgelse sammenlignede Rådet den normale værdi og eksportprisen ab fabrik og i samme handelsled. For at sikre en rimelig sammenligning tog Rådet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 10, hensyn til forskelle, der påvirkede priserne og deres sammenlignelighed. Der blev foretaget justeringer for forskelle i transport-, forsikrings-, håndterings- og lasteomkostninger samt dermed forbundne omkostninger, kreditomkostninger, provision, importafgifter og omkostninger ved kundeservice (betragtning 56 til den oprindelige forordning).

156 I den fornyede undersøgelse sammenlignede Rådet ligeledes den normale værdi med eksportprisen ab fabrik og i samme handelsled. Den tog i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 10, hensyn til forskelle, der påvirkede priserne og deres sammenlignelighed. Da Rådet konkluderede, at de med sagsøgerne forbundne forhandlere havde funktioner, der svarer til dem, der udføres af en agent, der arbejder på provisionsbasis, foretog Rådet en justering af eksportprisen for provisioner i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i) (betragtning 43-45 til den anfægtede forordning).

1. *Parternes argumenter*

157 Sagsøgerne har først anført, at den oprindelige forordning indeholder en selvmodsigelse. I betragtning 50 til denne forordning fremgår det, at henset til Toshiba Indonesias betydelige hjemmemarkeds- og eksportsalg blev den normale værdi for de kinesiske producerende eksportører beregnet i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 2 og 3. Toshiba Indonesias besvarelse af spørgeskemaet under den pågældende procedure viser dog, at dette selskab ikke havde noget hjemmemarkedssalg af elektroniske vægte.

158 Foruden denne selvmodsigelse har sagsøgerne anført, at fællesskabsinstitutionerne under den fornyede undersøgelse ændrede væsentlige aspekter ved metoden for

fastlæggelsen af den normale værdi og den eksportpris, der blev anvendt i forbindelse med den oprindelige undersøgelse.

159 Således har Rådet for det første i betragtning 37 til den anfægtede forordning taget hensyn til SGA-omkostninger i et selskab, der er forbundet med Toshiba Indonesia, selv om sådanne omkostninger ikke er nævnt i den oprindelige forordning. For det andet har Rådet foretaget tilpasninger af den normale værdi på grundlag af omkostninger i forbindelse med kundeservice, garantier, kreditter eller provisioner for hjemmemarkedssalg i den oprindelige undersøgelse, og ikke i den fornyede undersøgelse (betragtning 43 til den anfægtede forordning). For det tredje blev der gennemført kontrol i Toshiba Indonesias lokaler under den oprindelige undersøgelse, og ikke under den fornyede undersøgelse. Forpligtelsen til at anvende den samme metode i de to undersøgelser omfatter også kontrollen, og dette så meget desto mere da de vilkår, under hvilke Toshiba Indonesia ifølge Rådet opererede, var væsentligt ændret. For det fjerde havde Rådet i betragtning 45 til den anfægtede forordning indført tilpasninger af eksportpriserne under dække af angivelige salgsprovisioner til de forretningsmæssigt forbundne selskaber.

160 Rådet har bestridt sagsøgernes argumenter.

2. *Rettens bemærkninger*

161 Det bemærkes, at den normale værdi, såvel under den oprindelige undersøgelse som under den fornyede undersøgelse, blev fastsat på grundlag af oplysninger vedrørende en producent i et referenceland for Kina. I begge tilfælde var det valgte referenceland Indonesien, og den valgte indonesiske producent var Toshiba Indonesia.

162 Sagsøgerne er ikke desto mindre af den opfattelse, at de metoder, der er anvendt i de to undersøgelser ved valget af Toshiba Indonesia, er forskellige på visse områder. Ifølge

sagsøgerne indebærer disse forskelle en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9.

163 Følgelig skal det undersøges, om der, som sagsøgerne har hævdet, forekommer sådanne forskelle i metoden, og i givet fald skal disse forskelle undersøges i lyset af den ovennævnte bestemmelse med henblik på at tage stilling til, om de udgør en tilsidesættelse af denne bestemmelse.

164 Den første forskel på den metode, der er anvendt i henholdsvis den oprindelige undersøgelse og i den fornyede undersøgelse, som sagsøgerne har fremhævet, er, at Rådet ved beregningen af den normale værdi af Toshiba Indonesias varer i den fornyede undersøgelse, i modsætning til i den oprindelige forordning, har inddraget SGA-omkostninger for en virksomhed, som er forbundet til dette selskab.

165 Det skal fastslås, at der i denne henseende er en forskel på de metoder, der er anvendt i de to undersøgelser, hvilket Rådet selv har erkendt i betragtning 40 og 41 til den anfægtede forordning. Dette fremgår nemlig klart af en sammenligning af betragtning 37 og 38 til den anfægtede forordning og betragtning 53 til den oprindelige forordning.

166 Således er den normale værdi af Toshiba Indonesias varer i den anfægtede forordning fastsat på grundlag af produktionsomkostningerne for elektroniske vægte fremstillet af denne virksomhed plus et beløb, som svarer til SGA-omkostninger samt fortjenesten. I denne forbindelse er det SGA-omkostningerne for Toshiba Indonesias og et hertil forretningsmæssigt forbundet selskab, som er taget i betragtning.

167 Derimod er den normale værdi for Toshiba Indonesias varer i den oprindelige forordning beregnet på grundlag af prisen for elektroniske vægte, som kan sammenlignes med dem, der er fremstillet i Kina, og som sælges på det indonesiske marked og på eksportmarkederne i væsentlige mængder.

168 Denne forskel på de to undersøgelser er begrundet i, at Rådet i den anfægtede forordning fastsatte en normal værdi, som var beregnet, og følgelig ikke var forbundet med Toshiba Indonesias reelle salgspriser, mens Rådet i den oprindelige forordning beregnede den normale værdi på grundlag af sådanne priser.

169 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 3, kan den normale værdi, såfremt samme vare ikke sælges i tilstrækkelige mængder, beregnes på to måder. Den kan for det første beregnes på grundlag af produktionsomkostningerne i oprindelseslandet plus et rimeligt beløb til dækning af SGA-omkostninger samt en rimelig fortjeneste. For det andet kan den beregnes på grundlag af eksportpriserne ved salg i normal handel til et egnet tredjeland, forudsat at disse priser er repræsentative.

170 Som det fremgår af sagsakterne og af Rådets berigtigelse af 6. juni 2008, var det indonesiske salg af elektroniske vægte, som blev anvendt i den oprindelige undersøgelse, utilstrækkeligt til at beregne den normale værdi af Toshiba Indonesias varer. Under disse omstændigheder valgte Rådet at beregne denne værdi på grundlag af Toshiba Indonesias eksportpriser samt dette selskabs salgspriser i Indonesien.

171 Under den fornyede undersøgelse var Toshiba Indonesias salg af den omhandlede type af elektroniske vægte heller ikke tilstrækkeligt til, at Rådet kunne beregne den normale værdi på grundlag af disse priser. Imidlertid besluttede Rådet at beregne den normale værdi i henhold til det første alternativ i grundforordningens artikel 2, stk. 3, dvs. på grundlag af produktionsomkostningerne i Indonesien plus et rimeligt beløb til dækning af SGA-omkostninger samt fortjenester.

172 Det er derfor klart, at Rådet i to identiske situationer, dvs. det forhold, at Toshiba Indonesias hjemmemarkedssalg ikke var tilstrækkeligt, i de to omhandlede undersøgelser handlede på to forskellige måder. Det må derfor fastslås, at der i denne sag er sket en ændring af metoden for beregning af den normale værdi, som ikke skyldes en

ændring af de faktiske omstændigheder. Dette erkendte Rådet i øvrigt udtrykkeligt i berigtigelsen af 6. juni 2008.

173 Det skal imidlertid bemærkes, at den omstændighed, at Rådet i den anfægtede forordning fastsatte den normale værdi for Toshiba Indonesias varer på grundlag af produktionsomkostninger for elektroniske vægte fremstillet af denne virksomhed plus et beløb, som svarer til SGA-omkostninger samt fortjenester, mens denne værdi i den oprindelige forordning blev beregnet på grundlag af priserne for Toshiba Indonesias elektroniske vægte, som kan sammenlignes med dem, der er fremstillet i Kina, og som sælges på det indonesiske marked og på eksportmarkederne i væsentlige mængder, ikke i det foreliggende tilfælde udgør en ændring af metoden, som er i strid med grundforordningens artikel 11, stk. 9.

174 Det skal nemlig bemærkes, at Rådet, såfremt det havde beregnet den normale værdi i den anfægtede forordning på samme måde som i den oprindelige forordning, dvs. på grundlag af Toshiba Indonesias eksportpriser og salgspriserne i Indonesien, ville have tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3.

175 Således fastsætter denne bestemmelse, som nævnt i præmis 169 nedenfor, at såfremt salget af samme vare er utilstrækkeligt, kan den normale værdi for denne vare fastsættes enten på grundlag af produktionsomkostningerne i oprindelseslandet plus et rimeligt beløb til dækning af SGA-omkostninger samt fortjenester, eller på grundlag af eksportpriserne ved salg i normal handel til et egnet tredjeland, forudsat at disse priser er repræsentative. Dette udelukker muligheden for at tilføje priser for et utilstrækkeligt hjemmemarkedssalg.

176 Det bemærkes imidlertid, at selv om grundforordningens artikel 11, stk. 9, fastsætter, at Kommissionen i alle genoptagede undersøgelser, under forudsætning af uændrede omstændigheder, anvender de samme metoder, som benyttedes i den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told, fremgår det ligeledes af denne

bestemmelse, at den anvendte metode skal være i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2 og 17.

177 Heraf følger, at institutionerne ikke er forpligtet til i en fornyet undersøgelse at anvende en metode, som blev anvendt i den oprindelige undersøgelse, hvis denne ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i grundforordningens artikel 2.

178 Enhver anden fortolkning vil medføre en absurd situation, hvor sagsøgerne, hvis Rådet havde beregnet den normale værdi på grundlag af de faktiske eksportpriser tillagt Toshiba Indonesias faktiske salgspriser i Indonesien, med føje kunne have nedlagt påstand om annullation af den anfægtede forordning på grund af tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 3, hvorimod sagsøgerne, hvis Rådet havde fastsat en beregnet normal værdi, kunne have nedlagt påstand om annullation af den anfægtede forordning på grund af tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 9.

179 Det følger heraf, at den første metodemæssige forskel på den oprindelige undersøgelse og den fornyede undersøgelse, som sagsøgerne har henvist til, ikke medfører annullation af den anfægtede forordning.

180 Den anden metodemæssige forskel, som sagsøgerne har fremhævet, er den omstændighed, at Rådet i den oprindelige undersøgelse foretog visse tilpasninger af den normale værdi af Toshiba Indonesias varer, bl.a. for kundeservice, selv om der ikke blev foretaget en sådan tilpasning i den fornyede undersøgelse.

181 Hertil bemærkes, at det ved en antidumpingundersøgelse kan være nødvendigt som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 10, at foretage justeringer af eksportprisen og den normale værdi for at tage hensyn til forskelle, der er konstateret i

forbindelse med faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne, og dermed prisernes sammenlignelighed. Sådanne justeringer er imidlertid normalt ikke nødvendige, når den anvendte normale værdi er en beregnet værdi og derfor kunstigt fastsat. I en sådan situation er den normale værdi nemlig, i stedet for at afspejle et faktisk tal som skal renses for elementer, der påvirker tallets sammenlignelighed, kun sammensat af de pågældende produktionsomkostninger plus et rimeligt beløb for SGA-omkostninger samt fortjenesten. Følgelig er den manglende justering af den normale værdi af Toshiba Indonesias varer, hvilken værdi blev beregnet i den anfægtede forordning, en direkte følge af, at Rådet i denne forordning har anvendt en beregnet normal værdi.

182 Da Rådet imidlertid med føje anvendte en metode, der er baseret på en beregnet værdi (jf. præmis 177-179 ovenfor), kan sagsøgerne ikke berettiget anfægte de praktiske konsekvenser, der følger af denne metode.

183 Den tredje metodemæssige forskel, som sagsøgerne har fremhævet, er den omstændighed, at Rådet i betragtning 45 til den anfægtede forordning har justeret eksportpriser under anvendelse af angivelige salgsprovisioner til de med sagsøgerne forbundne virksomheder, hvilket ikke skete i den oprindelige forordning.

184 Denne forskel, der korrekt foreligger mellem de to omhandlede undersøgelser, udgør dog ikke en ændring af metoden, som efter grundforordningens artikel 11, stk. 9, er forbudt.

185 I den oprindelige undersøgelse beregnede Rådet ikke sagsøgernes eksportpris, hvilken pris ikke var genstand for undersøgelsen. Det var netop derfor, de anmodede om, og blev indrømmet status som nye eksportører, hvilket fremgår af betragtning 9-11 i den anfægtede forordning. Den eksportpris, som hver eksportør anvender, skal nødvendigvis i forbindelse med hver undersøgelse beregnes i lyset af den pågældende eksportørs særlige situation. Det kan således ikke fastslås, at beregningen i det

foreliggende tilfælde af eksportprisen ved hjælp af justeringer ud fra de omstændigheder, hvorunder sagsøgerne ifølge Rådet eksporterede varer til Fællesskabet, udgør en ændring af metoden som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9.

186 Den sidste metodemæssige forskel, som sagsøgerne har fremhævet, er den omstændighed, at en kontrol på stedet af oplysningerne fra Toshiba Indonesia fandt sted under den oprindelige undersøgelse, hvilket ikke var tilfældet for den fornyede undersøgelse.

187 Det skal imidlertid fastslås, at Kommissionens forpligtelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 9, til, under forudsætning af uændrede omstændigheder, i alle de fornyede undersøgelser, som gennemføres i henhold til denne bestemmelse, at anvende den samme metode, som benyttedes i den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told, ikke indebærer en forpligtelse til eller et forbud mod at foretage kontrolbesøg i forbindelse med en fornyet undersøgelse, alt efter om der blev foretaget sådanne besøg i forbindelse med den oprindelige undersøgelse. Kontrollen af en oplysning kan nemlig ikke anses for at udgøre en del af den metode, der vælges med henblik på at afgøre, om der foreligger dumping, men er blot et middel til at fremskaffe de oplysninger, som gør det muligt at anvende den pågældende metode.

188 På baggrund heraf må dette anbringende forkastes.

D — *Om det femte og ottende anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a)*

189 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), bestemmer:

»Ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi […] fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet, eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenstmargen.

Et egnet tredjeland med markedsøkonomi udvælges på en ikke urimelig måde under skyldig hensyntagen til alle pålidelige oplysninger, der er fremlagt på tidspunktet for udvælgelsen. Der tages også hensyn til tidsfrister, og er det relevant, anvendes et tredjeland med markedsøkonomi, som er omfattet af samme undersøgelse.

Umiddelbart efter iværksættelsen af undersøgelsen underrettes parterne i undersøgelsen om det påtænkte tredjeland med markedsøkonomi, og de indrømmes en frist på ti dage til at fremsætte bemærkninger.«

190 Rådet fastsatte i den anfægtede forordning den beregnede normale værdi for Toshiba Indonesia på grundlag af produktionsomkostningerne for elektroniske vægte fremstillet i Indonesien plus et rimeligt beløb til dækning af SGA-omkostninger og til fortjeneste (betragtning 37).

191 Med henblik på at beregne fortjenstmargenen besluttede Rådet, efter at have konkluderet, at Toshiba Indonesia ikke havde et tilstrækkeligt hjemmemarkedssalg til uafhængige kunder, at det var nødvendigt at benytte den samme fortjenstmargen som den, der blev benyttet til at beregne den normale værdi af visse elektroniske vægte importeret fra Taiwan i den oprindelige undersøgelse, da disse vægte var af samme kvalitet som Toshiba Indonesias vægte (betragtning 39 til den anfægtede forordning).

1. *Parternes argumenter*

192 Under det femte anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at selv om fællesskabsinstitutionerne har pligt til at sikre, at de oplysninger, de har fået, er korrekte, kontrollerede Kommissionen ikke oplysningerne fra Toshiba Indonesia, hvilke oplysninger imidlertid ikke er tilstrækkelige til at fastsætte den beregnede normale værdi.

193 Navnlig er oplysningerne fra Toshiba Indonesia, vurderet ud fra de ikke-fortrolige oplysninger fra dette selskab, mangelfulde på flere punkter. Tabellen over rentabiliteten indeholder ingen oplysninger om produktionsomkostningerne, indkøb af færdige varer eller ændringer i lagerbeholdning og justeringer. Tabellen vedrørende lagerbeholdningen angiver ingen ændring i lagerbeholdningen, hvilket er urealistisk. Tabellen vedrørende salget på det indre marked indeholder ikke de oplysninger, der blev anmodet om. Tabellen vedrørende produktionsomkostningerne indeholder dels oplysninger vedrørende de direkte udgifter, den igangværende fremstilling og generelle udgifter, der er angivet som »finder ikke anvendelse« eller lig med »0«, dels tal vedrørende transportudgifter, håndteringsomkostninger samt uændrede SGA-omkostninger. Endelig var der for de samlede SGA-omkostninger, som var anført i den herfor relevante tabel, sket en forøgelse i perioden mellem det sidste regnskabsår og undersøgelsesproceduren, selv om dette tal var faldet i en anden tabel. Det påhviler således Rådet at dokumentere, at de fortrolige udgaver af denne producents besvarelse af spørgeskemaet er tilstrækkeligt sammenhængende.

194 Under alle omstændigheder kunne Kommissionen, henset til de ufuldstændige indsamlede oplysninger, kun have foretaget en omtrentlig, og derfor fejlagtig beregning af den normale værdi, som skulle anvendes i den fornyede undersøgelse.

195 Sagsøgerne har tilføjet, at Kommissionen, idet den ikke under den fornyede undersøgelse kontrollerede oplysningerne fra Toshiba Indonesia, selv om en sådan kontrol fandt sted under den oprindelige undersøgelse, har udsat sagsøgerne for forskelsbehandling. Sagsøgerne har herved anført, at der ikke i fællesskabspraksis vedrørende fornyede undersøgelser er eksempler på, at fællesskabsinstitutionerne ikke både har kontrolleret eksportpriserne og den normale værdi.

196 I øvrigt var det, som Rådet har anført, så meget desto vigtigere at foretage en ny undersøgelse, da omstændighederne i den foreliggende sag havde undergået væsentlige ændringer.

197 Sagsøgerne har endvidere i det ottende anbringende gjort gældende, at Rådets beregning af den fortjenstmargen, der skal anvendes ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi for Toshiba Indonesia, er i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a). Denne fortjenstmargen blev fastsat på grundlag af et anderledes marked og i en periode, som lå mere end fem år tilbage, hvilket er usædvanligt, navnlig da Toshiba Indonesia ikke længere foretager salg på det indre marked, sandsynligvis fordi dette ikke længere er så rentabelt som tidligere.

198 Hvad angår det femte anbringende har Rådet for det første gjort gældende, at beslutningen om at foretage kontrolbesøg henhører under Kommissionens skøn. Der var dog ikke behov for at foretage et besøg hos Toshiba Indonesia under den fornyede undersøgelse, da de oplysninger, selskabet havde afgivet, var i overensstemmelse med oplysningerne indsamlet under den oprindelige undersøgelse, hvilke oplysninger var kontrolleret af Kommissionen, og vedlagt dokumentation.

199 For det andet er Rådet af den opfattelse, at oplysningerne fra Toshiba Indonesia var egnede til at fastsætte den beregnede normale værdi, og at institutionerne havde bedømt dem korrekt.

200 For det tredje har Rådet bestridt sagsøgernes påstand om de angivelige ufuldstændige oplysninger, der var indsamlet fra Toshiba Indonesia.

201 For det fjerde har Rådet gjort gældende, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at de er blevet udsat for forskelsbehandling i den i retspraksis omhandlede forstand.

202 Hvad angår det ottende anbringende har Rådet gjort gældende, at det korrekt fastsatte Toshiba Indonesias fortjenstmargen, da det beregnede den normale værdi i den anfægtede forordning. Desuden ville den beregnede normale værdi, såfremt institutionerne havde anvendt de faktiske fortjenstmargener, som svarer til de indonesiske producenters sjældne eksempler på hjemmemarkedssalg, have været højere.

2. *Rettens bemærkninger*

203 Med disse anbringender har sagsøgerne nærmere bestemt fremsat tre klagepunkter. For det første har de anført, at Rådets fastsættelse i den anfægtede forordning af den beregnede normale værdi for Toshiba Indonesia hverken er pålidelig eller korrekt, da beregningen af dette selskabs produktionsomkostninger og SGA-omkostninger blev foretaget på grundlag af visse oplysninger afgivet af det pågældende selskab, som de anser for ufuldstændige og ukontrollerede. For det andet har de anført, at beregningen af den normale værdi af Toshiba Indonesias varer er ukorrekt, da selskabets fortjenstmargen blev beregnet på grundlag af en taiwansk virksomheds fortjenstmargen. For det tredje er sagsøgerne af den opfattelse, at de har været udsat for forskelsbehandling.

204 Valget mellem forskellige metoder for beregning af dumpingmargenen samt fastsættelsen af en vares normale værdi kræver, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder, og domstolsprøvelsen af et sådant skøn skal således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (jf. Domstolens dom af 27.9.2007, sag C-351/04, Ikea Wholesale, Sml. I, s. 7723, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis). Sagsøgerne kan derfor kun med føje påstå annullation af den anfægtede forordning med den begrundelse, der er nævnt i forbindelse med de første to klagepunkter, hvis de godtgør, at de fejl, de har fremført, er åbenbare.

205 På denne baggrund er Retten er den opfattelse, at de to første klagepunkter, som sagsøgerne har fremført, skal behandles særskilt, hvorefter klagepunktet vedrørende forskelsbehandling af sagsøgerne skal behandles.

a) Om det første klagepunkt vedrørende fastsættelsen af den beregnede normale værdi på grundlag af oplysninger, som ikke er kontrolleret, og som er ufuldstændige

206 Sagsøgerne har i det væsentlige formuleret to kritikpunkter vedrørende oplysningerne fra Toshiba Indonesia, på grundlag af hvilke den beregnede normale værdi blev fastsat.

207 For det første har sagsøgerne gjort gældende, at oplysningerne fra Toshiba Indonesia ikke blev kontrolleret ved besøg, og at de derfor ikke er pålidelige.

208 Herved skal bemærkes, at manglende kontrol af en oplysning ved hjælp af besøg, hvilken oplysning er indhentet som led i en antidumpingundersøgelse, ikke medfører, at oplysningen er fejlagtig eller nødvendigvis mindre pålidelig.

209 Selv om Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 8, i det omfang, det er muligt, skal sikre, at de oplysninger, som de berørte parter meddeler, og som lægges til grund for de afgørelser, der træffes, er korrekte, undtagen under de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 18, dvs. i tilfælde af manglende samarbejde, er der intet til hinder for, at disse oplysninger kontrolleres på den måde, Kommissionen finder er den mest egnede, og ikke udelukkende ved hjælp af et besøg. Denne fortolkning bekræftes af den omstændighed, at grundforordningens artikel 16 bestemmer, at der udelukkende aflægges kontrolbesøg, såfremt Kommissionen anser det for påkrævet.

210 Det skal følgelig undersøges, om Kommissionen foretog en tilstrækkelig kontrol af oplysningerne fra Toshiba Indonesia med andre midler end ved hjælp af kontrolbesøg.

211 I denne forbindelse har Rådet anført, at oplysningerne fra Toshiba Indonesia stemmer overens med de oplysninger, der blev indsamlet under den oprindelige undersøgelse, og med den dokumentation, dette selskab indleverede. Sagsøgerne har ikke bestridt denne påstand.

212 Desuden kunne fællesskabsinstitutionerne ved deres vurdering af, om det var hensigtsmæssigt at kontrollere oplysningerne fra Toshiba Indonesia i forbindelse med den fornyede undersøgelse ved hjælp af besøg, lovligt hense til den omstændighed, at dette selskab allerede havde indleveret oplysninger i forbindelse med den oprindelige undersøgelse, og følgelig allerede havde givet de berørte institutioner tilladelse til at kontrollere pålideligheden af de indleverede oplysninger, herunder ved hjælp af besøg på tidspunkter, der var rimelig tæt op ad tidspunkterne for den fornyede undersøgelse.

213 Under disse omstændigheder må det fastslås, at de berørte institutioner ikke anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da de besluttede, at det ikke var nødvendigt at foretage yderligere kontrol af oplysningerne fra Toshiba Indonesia ved et besøg.

214 For det andet har sagsøgerne, dog meget kortfattet, gjort opmærksom på bestemte konkrete mangler ved oplysningerne fra Toshiba Indonesia, som de opdagede, da de gennemgik de ikke-fortrolige udgaver, hvilke mangler indebærer, at Kommissionen kun kunne foretage en omtrentlig, og derfor fejlagtig beregning af den normale værdi for Toshiba Indonesia.

215 For det første har de anført, at oplysningerne fra Toshiba Indonesia, som er anført i en særlig tabel vedrørende selskabets rentabilitet, ikke indeholder nogen oplysninger om produktionsomkostningerne, indkøb af færdigvarer eller ændringerne i lagerbeholdninger og justeringer.

216 Det bemærkes imidlertid, at Rådet i den anfægtede forordning ikke fastsatte den beregnede normale værdi for Toshiba Indonesia på grundlag af selskabets egen fortjenstmargen, men på grundlag af et taiwansk selskabs fortjenstmargen. Heraf følger, at selv om oplysningerne fra Toshiba Indonesia i tabellen vedrørende selskabets rentabilitet er ufuldstændige, har dette ikke haft den mindste indflydelse på fastsættelsen af den beregnede normale værdi. Følgelig er alle de kritikpunkter, sagsøgerne har fremsat vedrørende disse oplysninger, uden relevans.

217 For det andet har sagsøgerne anført, at oplysningerne fra Toshiba Indonesia i en særlig tabel vedrørende lagerbeholdningen ikke angiver nogen ændringer i lagerbeholdningen, hvilket er urealistisk.

218 Det bemærkes herved, dels at sagsøgerne på ingen måde har forklaret, hvorledes denne oplysning blev, eller burde være blevet anvendt til fastsættelsen af den beregnede værdi, hvorfor de ikke med føje kan påstå, at denne fejloplysning kunne påvirke beregningen af denne værdi. Dels bemærkes, at Rådet, uden at dette er bestridt af sagsøgerne, har anført, at Toshiba Indonesia sendte sine varer til en dermed forbundet virksomhed, dvs. Toshiba TEC Singapore (herefter »Toshiba Singapore«), som varetog salget af elektroniske vægte, og således også stod for lagerbeholdningen, hvilket forklarer den omstændighed, som sagsøgerne har gjort opmærksom på (jf. i denne forbindelse præmis 259-262 nedenfor). Følgelig må det fastslås, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at der foreligger en mangel i den omhandlede tabel, som kan anfægte beregningen af den normale værdi.

219 For det tredje har sagsøgerne anført, at oplysningerne fra Toshiba Indonesia, der var angivet i en særlig oversigt vedrørende salget på det indre marked, ikke svarer til de oplysninger, Kommissionen havde anmodet om.

220 Det bemærkes imidlertid, at sagsøgerne på ingen måde har forklaret, hvorledes denne oplysning, som angiveligt manglede, skulle have været anvendt ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi, hvorfor sagsøgerne ikke med føje kan påstå, at denne mangel kunne have påvirket beregningen af denne værdi. Desuden har Rådet, uden at dette er bestridt af sagsøgerne, anført, at tabellen vedrørte oplysninger vedrørende hele Indonesien og ikke selve Toshiba Indonesia, som ikke rådede over nogen oplysninger om de andre producenter eller importen og eksporten af den omhandlede vare i Indonesien, hvilket forklarer, hvorfor tabellen ikke indeholder en del af de oplysninger, Kommissionen anmodede om.

221 Følgelig fastslås endvidere, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at der foreligger en mangel i den omhandlede tabel, som kan anfægte beregningen af den normale værdi.

222 For det fjerde har sagsøgerne anført, dels at oplysningerne fra Toshiba Indonesia vedrørende de direkte udgifter, den igangværende fremstilling og generelle udgifter i en

særlig tabel vedrørende produktionsomkostningerne er angivet som »finder ikke anvendelse« eller lig med »0«, dels at tallene vedrørende transportudgifter, håndteringsomkostninger samt SGA-omkostninger er uændrede.

223 Rådet har for så vidt angår oplysningerne vedrørende de direkte udgifter, den igangværende fremstilling og generelle udgifter, der er angivet som »finder ikke anvendelse« eller lig med »0«, uden at dette er bestridt af sagsøgerne, anført, at dette kan forklares med, at Toshiba Indonesia havde afgivet oplysninger om selskabets egne omkostninger i forbindelse med en type af en elektronisk vægt, som efter fremstillingen blev sendt til Toshiba Singapore. Følgelig er det det sidstnævnte selskab, som bærer næsten alle de hermed berørte omkostninger.

224 Desuden bemærkes, at det fremgår af sagsakterne, at det spørgeskema, som Kommissionen i det foreliggende tilfælde tilsendte Toshiba Indonesia, er et standardskema, som er blevet udformet med henblik på mange forskellige varer, og som bl.a. indeholder flere tabeller, opdelt i forud definerede rubrikker. Som Rådet har anført, kan visse rubrikker ikke anvendes til visse varer eller til visse typer. Under disse omstændigheder kan den pågældende modtager af spørgeskemaet kun angive værdierne som »finder ikke anvendelse« eller lig med »0«, hvorfor sagsøgerne ikke kan kritisere den omhandlede oplysning på grund af disse angivelser, uden — om end kortfattet — at anføre, hvorfor oplysningerne i de berørte rubrikker ville have været relevante.

225 Rådet har desuden, uden at dette er bestridt af sagsøgerne, anført, at Toshiba Indonesia i den omhandlede tabel kun havde afgivet oplysninger vedrørende elektroniske vægte, og ikke andre varer, hvilket forklarer, hvorfor søjlen »Alle varerne« kun indeholder angivelsen »finder ikke anvendelse«.

226 Hvad angår den omstændighed, at tallene vedrørende transportudgifter, håndterings-omkostninger samt SGA-omkostninger er uændrede, bemærkes alene, at sagsøgerne end ikke summarisk har forklaret, hvorledes dette viser, at den omhandlede tabel

indeholder fejlagtige oplysninger. Følgelig kan sagsøgerne ikke med føje gøre denne angivelige fejl gældende med henblik på at anfægte den anfægtede forordnings lovlighed.

227 Heraf følger, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at oplysningerne fra Toshiba Indonesia i forbindelse med den omhandlede tabel er ufuldstændige.

228 For det femte er sagsøgerne af den opfattelse, at den forøgelse af de samlede SGA-omkostninger, som er anført i den tabel, som vedrører perioden mellem det sidste regnskabsår og undersøgelsesperioden, ikke er troværdig, eftersom disse samlede omkostninger er lavere i en anden tabel.

229 Det skal dog understreges, at sagsøgerne blot igen har anfægtet præcisionen af en oplysning, uden at forklare, hvorledes denne oplysning kunne være anvendt til fastsættelsen af den beregnede normale værdi, hvorfor de ikke med føje kan påstå, at det forhold, at netop denne konkrete oplysning blandt de talrige oplysninger fra Toshiba Indonesia, på grundlag af hvilke den beregnede normale værdi blev fastsat, kunne have påvirket beregningen i det foreliggende tilfælde.

230 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at tabellen vedrører SGA-omkostningerne for alle varer fremstillet af Toshiba Indonesia, mens den anden tabel, som sagsøgerne har kritiseret, kun vedrører den konkrete type, på grundlag af hvilken beregningen af den normale værdi blev foretaget, hvilket forklarer den af sagsøgerne fremhævede forskel.

231 På baggrund heraf fastslås, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionen kun kunne foretage en omtrentlig, og derfor fejlagtig beregning af den normale værdi for Toshiba Indonesia på grundlag af oplysningerne fra denne virksomhed. Følgelig kan dette klagepunkt ikke tiltrædes.

b) Om det andet klagepunkt vedrørende det forhold, at den fortjenstmargen, der er fastsat for Toshiba Indonesia, er åbenbart uhensigtsmæssig

232 Det skal straks bemærkes, at sagsøgerne ikke har bestridt, at størrelsen af den fortjenstmargen, Rådet har fastsat for Toshiba Indonesia ved beregningen af den normale værdi, er rimelig.

233 Sagsøgerne har blot anført, at fastsættelsen af denne margen på grundlag af den margen, der blev fastsat for et taiwansk selskab under den oprindelige undersøgelse, er urimelig, da det taiwanske marked adskiller sig fra det indonesiske marked, og da perioden for den oprindelige undersøgelse ligger forud for perioden for den fornyede undersøgelse.

234 Det må imidlertid fastslås, at sagsøgerne ikke for Retten har fremlagt nogen elementer, der godtgør, at det er åbenbart fejlagtigt at antage, at den fortjenstmargen, der forelå fem år inden indledningen af den fornyede undersøgelse, for et taiwansk selskab, der, som Rådet har anført, uden at dette er bestridt af sagsøgerne, fremstiller elektroniske vægte af samme kvalitet som Toshiba Indonesia, med rimelighed kan anvendes til beregningen af den normale værdi for Toshiba Indonesia.

235 Navnlig har sagsøgerne ikke godtgjort, at vilkårene for markedsføring af elektroniske vægte under disse to perioder var forskellige i henholdsvis Taiwan og Indonesien, og de har endnu mindre godtgjort, at disse forskelle kan påvirke fortjenstmargenen for selskaber, som markedsfører elektroniske vægte i de to lande, og dette i en sådan grad, at det ville være åbenbart urimeligt at anvende fortjenstmargenen for en taiwansk virksomhed til at beregne fortjenstmargenen for en indonesisk virksomhed, når den reelle margen ikke kan anvendes.

236 Følgelig kan dette klagepunkt ikke tiltrædes.

c) Om det tredje klagepunkt vedrørende forskelsbehandling

237 Sagsøgerne har i det væsentlige anført, at de har været udsat for forskelsbehandling, da oplysningerne fra Toshiba Indonesia blev kontrolleret ved hjælp af et besøg under den oprindelige undersøgelse, hvilket ikke var tilfældet i forbindelse med den fornyede undersøgelse.

238 Det skal herved bemærkes, at overholdelsen af lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling kræver, at ensartede forhold ikke må behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke må behandles ensartet, medmindre en sådan forskellig behandling er objektivt begrundet (Domstolens dom af 26.10.2006, sag C-248/04, Koninklijke Coöperatie Cosun, Sml. I, s. 10211, præmis 72, og af 3.5.2007, sag C-303/05, Advocaten voor de Wereld, Sml. I, s. 3633, præmis 56).

239 Sagsøgerne har dog ikke godtgjort, at den fornyede undersøgelse og den oprindelige undersøgelse udgør ensartede forhold, navnlig for så vidt angår den troværdighed, som fællesskabsinstitutionerne bør tillægge oplysningerne fra Toshiba Indonesia i de to tilfælde. Navnlig vedrørte den fornyede undersøgelse en producent, der allerede havde været omfattet af den oprindelige undersøgelse. Kommissionen havde allerede haft mulighed for at kontrollere troværdigheden af de afgivne oplysninger, hvilket ikke var tilfældet på tidspunktet for den oprindelige undersøgelse (jf. præmis 212 ovenfor).

240 Følgelig kan klagepunktet vedrørende forskelsbehandling ikke tiltrædes.

E — *Om det sjette og syvende anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10*

241 Grundforordningens artikel 2, stk. 10, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1972/2002 af 5. november 2002 (EUT L 305, s. 1), bestemmer:

»Der foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Denne sammenligning foretages i samme handelsled for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt og med behørig hensyntagen til andre forskelle, som berører sammenligneligheden af priser. Når den normale værdi og den konstaterede eksportpris ikke er umiddelbart sammenlignelige, tages der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed. Enhver dobbeltjustering skal undgås, navnlig i henseende til rabatter, afslag, mængder og handelsled. Er de fastsatte betingelser herfor opfyldt, kan der foretages justeringer for nedenstående faktorer:

[…]

i) Provision

Der foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg. Begrebet »provision« anses for at indbefatte den avance, en forhandler af varen eller den samme vare modtager, hvis en sådan forhandler har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis.

[…]«

242 I den anfægtede forordning var den normale værdi beregnet på grundlag af produktionsomkostningerne for elektroniske vægte fremstillet af Toshiba Indonesia plus for det første et rimeligt beløb til dækning af selskabets SGA-omkostninger, som blev beregnet ved til dets SGA-omkostninger at tilføje en del af Toshiba Singapores SGA-omkostninger, og for det andet et rimeligt beløb, der svarer til Toshiba Indonesias fortjeneste (betragtning 29-33 og 37-39).

243 Da Rådet fastslog, at sagsøgerne havde solgt deres elektroniske vægte i Fællesskabet via forbundne selskaber, blev eksportprisen beregnet på grundlag af de videresalgspriser, der blev betalt af den første uafhængige kunde i Fællesskabet.

244 I den anfægtede forordning tog Rådet ved sammenligningen af den normale værdi og eksportprisen ab fabrik og i samme handelsled i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, hensyn til forskelle, der påvirkede priserne og deres sammenlignelighed. Da Rådet konkluderede, at de forhandlere, der er forbundet med sagsøgerne, har funktioner, der svarer til dem, der udføres af en agent, der arbejder på provisionsbasis, foretog det en justering af eksportprisen for provisioner i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i) (betragtning 43-45).

1. *Parternes argumenter*

245 Under det sjette anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at det med henblik på at fastsætte den beregnede normale værdi kun er de af Toshiba Internationals SGA-omkostninger, som vedrører hjemmemarkedssalget, som skal tages i betragtning. Toshiba Singapore, hvis SGA-omkostninger til dels af Rådet er blevet integreret i

beregningen af denne værdi, udøver en lang række aktiviteter, som ingen forbindelse har med det indonesiske marked, da det udøver koordineringsopgaver på regionalt niveau og forestår regionalt salg, men ikke salg i Indonesien. Sagsøgerne er af den opfattelse, at Rådet dermed har beregnet eksportprisen og ikke salgsprisen i Indonesien.

246 Sagsøgerne har tilføjet, at to virksomheder, som er forbundet med Toshiba Indonesia, dvs. Toshiba Singapore og Toshiba TEC Corporation, og som er etableret i Japan (herefter »Toshiba Japan«), skulle have været anset for agenter for Toshiba Indonesia. Følgelig skulle Rådet fra den beregnede normale værdi have fradraget et beløb, der svarer til de udbetalte salgsprovisioner, i det mindste fordi disse fradrag blev anvendt ved beregningen af eksportprisen.

247 Under det syvende anbringende har sagsøgerne bestridt, at Fællesskabets institutioner har ret til, på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 10, fra eksportprisen at fradrage de angivelige »provisioner« for de hermed forbundne selskabers salgsaktiviteter. Retten har nemlig i dom af 21. november 2002, Kundan og Tata mod Rådet (sag T-88/98, Sml. II, s. 4897), fastslået, at institutionerne, for at kunne foretage sådanne fradrag, skal henvise til faktorer, på baggrund af hvilke det kan påvises eller udledes, at der faktisk var blevet betalt provision, og at denne var af en sådan beskaffenhed, at den påvirkede sammenligneligheden mellem eksportprisen og den normale værdi i et nærmere bestemt omfang. Den situation, som ligger til grund for nævnte sag, adskiller sig imidlertid ikke fra den i den foreliggende sag omhandlede, og der er ikke blevet udbetalt noget beløb.

248 Hvad angår det sjette anbringende har Rådet anført, at salget fra Toshiba Indonesia, som blot er en fabrik, blev gennemført via Toshiba Singapore. Af denne grund blev den procentdel af SGA-omkostningerne, som Toshiba Singapore havde afholdt i forbindelse med det indonesiske salg, lagt til Toshiba Indonesias omkostninger.

249 Hvad angår justeringerne i forbindelse med provisionerne har Rådet anført, at sagsøgerne gennemførte deres salg i Fællesskabet via forbundne selskaber, og at eksportprisen følgelig blev beregnet på grundlag af de videresalgspriser, der blev betalt af den første uafhængige kunde i Fællesskabet. Rådet har anført, at de selskaber, der vedtog salget, havde samme funktion som en agent, eftersom de fastsatte salgspriserne, modtog bestillinger direkte fra kunderne og fakturerede disse. Da agenter normalt modtager provisioner, skal der i denne henseende fradrages et beløb fra den pris, som den første, uafhængige kunde har betalt.

250 Da den normale værdi derimod blev beregnet under hensyn til SGA-omkostningerne for Toshiba Indonesia og Toshiba Singapore og ikke for Toshiba Japan, som foretog det endelige salg på det indonesiske marked, er det fejlagtigt at foretage en justering for provisionerne, selv om Toshiba Japan havde samme funktion som en agent.

251 Hvad angår det syvende anbringende har Rådet anført, at institutionerne med føje fradrog provisionerne for salg udøvet af de med sagsøgerne forbundne selskaber i forbindelse med sammenligningen af den normale værdi og eksportprisen.

252 Rådet har nemlig anført, at sagsøgerne ikke har bestridt den i betragtning 53 til den anfægtede forordning anførte begrundelse for, at eksportprisen skulle justeres for provisionerne. De har blot anført, at der i mangel af en udbetaling ikke skal foretages en justering, uden at dette på nogen måde understøttes. Da de selskaber, der forestod salget, var forbundet med sagsøgerne, er det uvæsentligt, hvorvidt provisionen rent faktisk blev udbetalt, da den foreliggende sag adskiller sig fra den sag, der gav anledning til dommen i sagen Kundan og Tata mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 247, i hvilken eksportøren og det selskab, der forestod salget, var uafhængige.

253 Desuden ser sagsøgernes fortolkning af denne dom bort fra, at grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), er blevet ændret ved forordning nr. 1972/2002, og at bestemmelsen nu præciserer, at udtrykket »provisioner« også omfatter den avance, en

forhandler af varen eller den samme vare modtager, hvis en sådan forhandler har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis.

2. *Rettens bemærkninger*

254 Ved de to omhandlede anbringender har sagsøgerne i det væsentlige fremført tre klagepunkter. De har gjort gældende, at Rådet fejlagtigt fastsatte den normale beregnede værdi, for det første ved at inddrage SGA-omkostningerne for Toshiba Singapore, og for det andet ved ikke at foretage justeringerne for agentprovisionerne til Toshiba Singapore og Toshiba Japan. For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at Rådet i den anfægtede forordning foretog en fejlagtig beregning af deres eksportpris, idet den udførte justeringer for de agentprovisioner, der blev udbetalt til de med sagsøgerne forbundne selskaber, hvilke selskaber forestod salg i Fællesskabet.

255 Det skal derfor undersøges, om sagsøgerne har godtgjort de tre nævnte fejl. Det skal som fremhævet i præmis 80 og 204 ovenfor bemærkes, at domstolsprøvelsen i forbindelse med komplicerede økonomiske omstændigheder som i det foreliggende tilfælde er begrænset til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning. Følgelig kan disse anbringender kun tiltrædes, såfremt de omhandlede fejl er åbenbare.

a) Om inddragelsen af SGA-omkostningerne for Toshiba Singapore ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi

256 Det må fastslås, at sagsøgerne ikke har bestridt, at selve størrelsen af de SGA-omkostninger, Rådet fastsatte for Toshiba Indonesia i den anfægtede forordning i forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi, er rimelig. De har blot anført, at fastsættelsen af dette beløb på grundlag af en del af SGA-omkostningerne for Toshiba Singapore er urimelig, idet dette selskab ikke udfører salg på det indonesiske marked.

257 Det kan dog konstateres, at den metode, Rådet har valgt i denne sag med henblik på beregningen af SGA-omkostningerne for Toshiba Indonesia, ikke er åbenbart fejlagtig.

258 Det følger nemlig af opbygningen af grundforordningen, at formålet med den beregnede normale værdi er at fastlægge salgsprisen for en vare, således som denne ville være, såfremt varen solgtes i oprindelses- eller eksportlandet, og at det følgelig er de omkostninger, der vedrører salg på hjemmemarkedet, der skal tages i betragtning med henblik på at fastsætte den normale beregnede værdi (jf. analogt Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis). Ved beregningen af den normale værdi er institutionerne ikke forpligtet til at hense til de faktiske omkostninger for det undersøgte selskab, men til en rimelig vurdering af de SGA-omkostninger, dette selskab havde haft, såfremt det markedsførte den pågældende vare i tilstrækkelige mængder i sit oprindelsesland.

259 Det bemærkes herved, at Rådet, uden at dette er bestridt af sagsøgerne, har anført, at Toshiba Indonesia udelukkende forestår produktion, og ikke markedsføring. Det har også anført, at alt Toshiba Indonesias salg blev foretaget via Toshiba Singapore, som videresolgte en del af varerne på det indonesiske marked via Toshiba Japan og den hermed forbundne forhandler, KDS.

260 Disse påstande, som Rådet har fremsat, understøttes i øvrigt af sagsakterne. Det fremgår nemlig af oplysningerne fra Toshiba Indonesia til Kommissionen, at dette selskab ikke direkte sælger elektroniske vægte i Indonesien, men at det sendte hele produktionen til Toshiba Singapore. Det fremgår endvidere af disse oplysninger, at Toshiba Singapore ikke foretager direkte salg i Indonesien, men udelukkende via Toshiba Japan, som igen foretager salg i Indonesien via det hermed forbundne selskab, KDS.

261 Da alle de af Toshiba Indonesia fremstillede elektroniske vægte imidlertid blev tilsendt Toshiba Singapore, hvoraf nogle blev solgt af Toshiba Japan i Indonesien, er det ikke åbenbart fejlagtigt at fastslå, at disse vægte nødvendigvis måtte være blevet sendt fra Toshiba Singapore til Toshiba Japan.

262 Følgelig fastslog Rådet i den anfægtede forordning med føje, at et rimeligt beløb til SGA-omkostninger kunne fastsættes for Toshiba Indonesia på grundlag af dette selskabs faktiske omkostninger, forhøjet med en procentdel af Toshiba Singapores omkostninger. Denne forhøjelse korrigerer blot Toshiba Indonesias unormalt lave SGA-omkostninger som følge af selskabets manglende handelsmæssige aktivitet, hvorved det tages i betragtning, at en del af Toshiba Singapores markedsførings-aktiviteter og de dermed forbundne udgifter vedrører det indonesiske marked.

263 Følgelig kan dette klagepunkt ikke tages til følge.

b) Om den manglende justering for agentprovisionerne til Toshiba Singapore og Toshiba Japan

264 Sagsøgerne er af den opfattelse, at Rådet ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi skulle have foretaget justeringer for agentprovisionerne til Toshiba Singapore og

Toshiba Japan. Sagsøgerne har anført, at disse selskaber opfyldte betingelserne for at blive anset for Toshiba Indonesias agenter, og følgelig, at institutionerne skulle have trukket salgsprovisionerne fra den beregnede værdi.

265 Denne argumentation kan dog forkastes, uden at det er fornødent at fastslå, om Toshiba Japan og Toshiba Singapore skal anses for Toshiba Indonesias agenter.

266 Et fradrag, der svarer til agentprovisionerne, kan i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, være nødvendigt for at tage hensyn til forskelle mellem eksportpriser og den normale værdi, som kan påvirke prisernes sammenlignelighed. Imidlertid kan der ikke foretages sådanne fradrag af en værdi, som er beregnet, og som derfor ikke er reel. Denne værdi kan nemlig i princippet ikke påvirkes af elementer, som kan skade sammenligneligheden, såsom agentprovisioner, da denne er blevet beregnet ved at lægge forskellige elementer sammen. Disse elementer omfatter ikke udbetalinger til forhandlere eller disses fortjenstmargener, hvilke elementer kan sammenlignes med en sådan provision, som derfor skal fradrages.

267 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at Rådet ved fastsættelsen af den beregnede værdi for Toshiba Indonesia har tilføjet en procentdel af Toshiba Singapores SGA-omkostninger til Toshiba Indonesias produktions- og SGA-omkostninger, alene på grund af Toshiba Indonesias meget begrænsede, eller ikke-eksisterende handelsmæssige aktivitet. Følgelig har Rådet ikke anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved ikke fra den normale værdi at fradrage et beløb for agentprovisionerne udbetalt til Toshiba Singapore. Hensynet til Toshiba Singapores SGA-omkostninger beroede alene på, at Toshiba Indonesias SGA-omkostninger var unormalt lave som følge af selskabets begrænsede handelsmæssige aktivitet, og udgjorde blot en metode til at fastsætte, hvad der kan anses for et tilstrækkeligt og dermed rimeligt beløb for SGA-omkostningerne i et selskab, som markedsfører elektroniske vægte i Indonesien.

268 Hvad angår Toshiba Japan skal det endvidere fastslås, at Rådet ikke var forpligtet til at fradrage nogen agentprovision fra den normale beregnede værdi. Der er nemlig, berettiget eller uberettiget, ikke taget hensyn til en procentdel af Toshiba Japans SGA-omkostninger ved beregningen af den normale værdi af Toshiba Indonesias varer, hvilket er til gunst for sagsøgerne. Det ville derfor være åbenbart urimeligt fra denne værdi at fradrage et eller andet beløb, der svarer til provisionerne til Toshiba Japan.

269 Følgelig kan dette klagepunkt heller ikke tiltrædes.

c) Om justeringerne af eksportprisen for agentprovisioner

270 Rådet har i betragtning 42 til den anfægtede forordning anført, at sagsøgerne solgte elektroniske vægte til Fællesskabet via forbundne selskaber, der var registreret i Samoa og Taiwan. Eksportprisen blev derfor fastsat på grundlag af de videresalgspriser, der faktisk blev betalt eller skulle betales af den første uafhængige kunde i Fællesskabet. I betragtning 45 til de anfægtede forordning forklarede Rådet, at da disse handelsselskaber havde funktioner, der svarede til dem, der udføres af en agent, der arbejder på provisionsbasis, skulle der foretages en justering af eksportprisen for provisioner, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

271 Sagsøgerne har anført, at Rådet ikke skulle have foretaget dette fradrag i eksportprisen, da der i realiteten ikke blev udbetalt nogen provisioner.

272 Sagsøgerne har i det væsentlige baseret deres argumentation på den omstændighed, at Retten i dommen i sagen Kunda og Tata mod Rådet, nævnt i præmis 247 ovenfor, fastslog, at det både af ordlyden og opbygningen af grundforordningens artikel 2,

stk. 10, fremgår, at en justering af eksportprisen eller den normale værdi kun kan foretages for at tage hensyn til forskelle i faktorer, der påvirker priserne og dermed prisernes sammenlignelighed. Dette er imidlertid ikke tilfældet for en provision, der ikke reelt er blevet udbetalt (dommens præmis 94).

273 Sagsøgernes argumentation kan imidlertid ikke tiltrædes.

274 Det bemærkes, at Retten i dommen i sagen Kundan og Tata mod Rådet, nævnt i præmis 247 ovenfor, bl.a. fastslog, at institutionerne, for at kunne foretage en justering for provisioner, skal henvise til faktorer, på baggrund af hvilke det kan påvises eller udledes, at der faktisk var blevet betalt provision, og at denne var af en sådan beskaffenhed, at den påvirkede sammenligneligheden mellem eksportprisen og den normale værdi i et nærmere bestemt omfang (dommens præmis 95).

275 I den nævnte dom konkluderede Retten (præmis 96), at på samme måde som den part, der anmoder om, at der i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, foretages justeringer, for at der kan foretages en passende sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen ved fastsættelsen af dumpingmargenen, må bevise, at anmodningen er berettiget (Domstolens dom af 11.7.1990, forenede sager C-320/86 og C-188/87, Stanko France mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 3013, præmis 48), skal institutionerne — når de finder det nødvendigt at foretage en justering for provisioner — kunne henvise til beviser for eller i det mindste indicier, der peger i retning af, at der foreligger en faktor, som kan give anledning til en justering, og at denne har en indflydelse på prisernes sammenlignelighed.

276 Det skal imidlertid understreges, at dommen i sagen Kundan og Tata mod Rådet, nævnt i præmis 247 ovenfor, blev afsagt på et tidspunkt, hvor retsgrundlaget for fradrag for provisioner, som kunne foretages fra eksportprisen, adskiller sig fra det retsgrundlag, der fandt anvendelse på tidspunktet for den fornyede undersøgelse.

277 På tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen Kunda og Tata mod Rådet, nævnt i præmis 247 ovenfor, og for udstedelsen af den anfægtede forordning bestemte grundforordningens artikel 2, stk. 10, at for at sammenligne eksportprisen med den normale værdi »tages der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed«.

278 Ligeledes fastsatte samme forordnings artikel 2, stk. 10, litra i), på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen Kunda og Tata mod Rådet, nævnt i præmis 247 ovenfor, og for udstedelsen af den anfægtede forordning, at »[d]er foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg«.

279 Imidlertid blev der tilføjet endnu et punktum til den nævnte bestemmelse efter afsigelsen af den omhandlede dom, i medfør af artikel 1, stk. 5, i forordning nr. 1972/2002. Således fastsætter andet punktum i denne bestemmelse nu, at »[b]egrebet »provision« anses for at indbefatte den avance, en forhandler af varen eller den samme vare modtager, hvis en sådan forhandler har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis«.

280 Ifølge sjette betragtning til sidstnævnte forordning blev dette punktum indført i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), for i overensstemmelse med Kommissionens og Rådets faste praksis at præcisere, at sådanne justeringer også bør foretages, hvis parterne ikke opererer på basis af et principal-agent-forhold, men opnår samme økonomiske resultat som køber og som sælger.

281 Følgelig giver grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), mulighed for at foretage en justering, ikke blot for forskellene mellem de provisioner, der er udbetalt for det pågældende salg, men også for den margen, de erhvervsdrivende har optjent på varen, såfremt de har funktioner, der svarer til dem, der udføres af en agent, der arbejder på provisionsbasis.

282 Heraf følger, at det eneste argument, sagsøgerne har fremsat mod det anvendte fradrag, dvs. argumentet, hvorefter der ikke blev udbetalt nogen provisioner til de hermed forbundne selskaber, der varetog markedsføringen, ikke ændrer lovligheden af dette fradrag, i det omfang fradraget også kan anvendes, når de pågældende erhvervsdrivende, der i tilfælde af, at der ikke reelt er udbetalt provisioner, udøver funktioner, der svarer til dem, der udføres af en agent, og optjener en fortjeneste.

283 Det skal herved præciseres, at sagsøgerne ikke har bestridt argumentationen i betragtning 45 og 53 til den anfægtede forordning, hvorefter de selskaber, der i Fællesskabet varetager markedsføringen af deres elektroniske vægte, har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis, bl.a. eftersom de fakturerer de uafhængige kunder for alt eksportsalg, fastsætter salgspriser og modtager bestillinger direkte fra kunderne.

284 Det skal endvidere bemærkes, at sagsøgerne heller ikke har bestridt, at de hermed forbundne selskaber videresælger deres elektroniske vægte til uafhængige kunder til en højere pris end den, de har betalt for vægtene, og derved opnår en fortjeneste.

285 Sagsøgernes argumentation kan under alle omstændigheder heller ikke tiltrædes, heller ikke hvis den kunne fortolkes således, at Rådet i den anfægtede forordning ikke godtgjorde, at de selskaber, der stod for markedsføringen, og som var forbundet med sagsøgerne, opnåede en fortjeneste for deres aktivitet.

286 Det er nemlig ikke åbenbart fejlagtigt i lighed med Rådet at fastslå, at den pris, de selskaber, som står for markedsføringen, fakturerer deres uafhængige kunder for, nødvendigvis skal indbringe en fortjeneste til disse markedsføringsselskaber for de omhandlede varer i Fællesskabet, eller i det mindst dække de omkostninger, der er forbundet med en sådan deltagelse. Disse selskaber kan ellers ikke, hvilket Rådet har

anført i den anfægtede forordning, uden at dette er bestridt, anses for at have funktioner, der svarer til dem, der udføres af en agent, der arbejder på provisionsbasis.

287 Desuden bemærkes, at Rådet i den foreliggende sag har beregnet en rimelig handelsmargen for de markedsføringsvirksomheder, som er forbundet med sagsøgerne ud fra bestemte, reelle oplysninger.

288 Det fremgår nemlig af betragtning 45 til den anfægtede forordning, hvilket sagsøgerne ikke har bestridt, at størrelsen af det anvendte fradrag blev beregnet på grundlag af SGA-omkostningerne for de med sagsøgerne forbundne markedsføringsselskaber. Følgelig fastsatte Rådet udelukkende disse selskabers fortjeneste på grundlag af deres udgifter, som selvfølgelig skal dækkes ved hjælp af forskellen på salgs- og købsprisen for de elektroniske vægte, de markedsfører, uden at der tilføjes et beløb, som svarer til en fortjeneste.

289 Følgelig kan dette klagepunkt, og dermed de to omhandlede anbringender, heller ikke tiltrædes.

290 På baggrund af det ovenstående frikendes Rådet i det hele.

Sagens omkostninger

291 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand herom.

292 Kommissionen betaler sine egne omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling):

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Shanghai Excell M&E Enterprise Co. Ltd og Shanghai Adeptech Precision Co. Ltd bærer deres egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.

3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Underskrifter

Indhold

Sagens baggrund . . . . . II - 574

A — Den oprindelige undersøgelse og den oprindelige forordning . . . . . II - 574

B — Proceduren for den fornyede undersøgelse . . . . . II - 576

C — Den anfægtede forordning . . . . . II - 577

Retsforhandlinger og parternes påstande . . . . . II - 579

Påstanden om, at det ikke længere er fornødent at træffe afgørelse . . . . . II - 583

A — Parternes argumenter . . . . . II - 583

B — Rettens bemærkninger . . . . . II - 584

Om realiteten . . . . . II - 588

A — Om det andet og tredje anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, henholdsvis første og andet led . . . . II - 588

1. Parternes argumenter . . . . . II - 591

2. Rettens bemærkninger . . . . . II - 593

B — Om det første anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit . . . . . II - 598

1. Indledende bemærkninger . . . . . II - 598

2. Parternes argumenter . . . . . II - 600

3. Rettens bemærkninger . . . . . II - 602

C — Om det fjerde anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 9 . . . . . II - 610

1. Parternes argumenter . . . . . II - 612

2. Rettens bemærkninger . . . . . II - 613

D — Om det femte og ottende anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a) . . . . . II - 620

1. Parternes argumenter . . . . . II - 621

2. Rettens bemærkninger . . . . . II - 623

a) Om det første klagepunkt vedrørende fastsættelsen af den beregnede normale værdi på grundlag af oplysninger, som ikke er kontrolleret, og som er ufuldstændige . . . . . II - 624

b) Om det andet klagepunkt vedrørende det forhold, at den fortjenstmargen, der er fastsat for Toshiba Indonesia, er åbenbart uhensigtsmæssig . . . . . II - 630

c) Om det tredje klagepunkt vedrørende forskelsbehandling . . . . . II - 631

E — Om det sjette og syvende anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10 . . . . . II - 632

1. Parternes argumenter . . . . . II - 633

2. Rettens bemærkninger . . . . . II - 636

a) Om inddragelsen af SGA-omkostningerne for Toshiba Singapore ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi . . . . . II - 637

b) Om den manglende justering for agentprovisionerne til Toshiba Singapore og Toshiba Japan . . . . . II - 638

c) Om justeringerne af eksportprisen for agentprovisioner . . . . . II - 640

Sagens omkostninger . . . . . II - 644